درمان

شاعر: قدرت اللّٰه درمان

خپرندوی: خوست ادبي بهير

د خپرونو لړ: ۱

د پښتي ډيزاين: وحيد کوچی

کمپوز: خالد مقبل

چاپکال: ۱۳۹۴ل/ ۲۰۱۵ز

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځی: اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸

د موندنې ځايونه

خوست: غرغښت کتاب او قرطاسیه پلورنځی

خوست: لمر کتاب او قرطاسیه پلورنځی/ ۰۷۷۸۲۸۷۸۴۷

خوست: سباوون کتاب او قرطاسیه پلورنځی

ننګرهار: مازیګر کتاب پلورنځی

ننګرهار: عبدالمجید مومند کتاب پلورنځی،مخابراتو څلور لاری

پکتیا: علمي کتاب پلورنځی

کابل: میوند واټ، پخته فروشی کوڅې ته مخامخ، احمدي پلازا، څلورم پوړ دانش کتابخانه - /۰۷۷۱۱ ۴۳۱۷

Ketabton.com

شاعر کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته درمان د خوږو زړونو!

د خدایج وېش عجیبه دی .انسانان یې ټول له غوښې او هډوکو جوړ کړي ،د ټولو ظاهري بڼه تقریباً یوه ده، زړونه یې هم د غوښې له یوې نرمې ټوټې رغبدلي؛ خو! هغه چې موږ یې په ساده ژبه د همدې زړه کړنې او غوښتنې ګڼو، سره بېلې دي. ډېرو زړونو غوښتي، چې د ډېرو او لوړو ودانیو په لرلو د خپل هوس تنده ماته کړي. ډېرو د مصنوعي ځان د لوړاوي لمن د همدې تندې د سړولو لپاره راټینګه کړې ده او...

خو، ډیرو کمو یې بیا په د فکر کړی، چې د زړونو نوې مانۍ ورغوي او زړې هغه لوېدو ته پرې نه ږدي. دا ارمان د یوه عاطفي انسان، شاعر او درمان انسان ارمان دی. له ښه بخته چې زمونږ(درمان) هم د همداسې یو ارمان لپاره لېښې غږلي او تورو، لفظونو او کلمو په مرسته غواړي چې په هر زړه کې د یوه ښکلي ارمان مانۍ ودانه کړي. دی تر ډېره په دې چاره کې بریالی هم دی، ځکه په سره پیيلو مرغلرو کې یې د ماشومتوب او ځوانۍ ډیرې

شـوخې او ځلیـدونکې نمـونې مونـدلی شـؤ، چـې همـدا د انسـاني ژونـد خوږې، شوخې او په ذهن کې تلپاتې مرحلې هم دي.

خوست ادبي بهیر ویاړي، چې د ډېر کم وخت په تېرېدو نه یوازې د ادب په ډګر کې د بېلا بېلـو ناستو(مشاعرو،کره کتنو، مخکتنو،لېکچرونو...) کوربه وو، بلکې د کتابونو د چاپ لړۍ یې هم پیل کړه او دا دی د خپل یو فعال او اخلاصمن غړي قـدرت اللّٰه درمان ((درمـان)) د شـعر د مینوالـو مخـې تـه ږدي. درمان د خوست سیمې په عمر تاند، خو په شعر پوخ ځوان دی، زموږ باور دی، چې د ((درمان)) په لوستو به مو تر ډېره تږي شعري ذوقونه خړوب شي.

درمان د همداسې د خوږو زړونو درمان اوسې!

په ټول هېواد او ښکلي خوست کې د ادب د لا غوړېدا په هیله!

درنښت او مینه

خوست ادبي بهیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جوس تورې يوې ګډې ګل کرينه

د خوست په سمسور جوس يو وار بيا ښاغلي قدرت الله درمان دخپلې دويمې شعري ټولګې (درمان) ګلان کرلي.ددرمان شاعري که له يو پلوه دچا خبره ښه په درز کې دپرمختګ پر لورروانه ده بل لوري ته ښه زيات مينه وال هم لري دا دواړه هغه قرينې دي چې درمان ته دنوي کهول داستازي شاعر مقام ورکوي.

په دې ټولګه کې هم درمان د تير په څير په زړه پورې شاعري کړې چې له دوو ازادو او يو څو متفرقه شعرونو پرته ټوله منځپانګه غزيليزو نغمو او ورموپه غبرګه کې رانغښتې.له ډېرو تشريفاتي خبرو تيرېږم راځم اصلي موضوع ته.مشهور هندي مذهبي ګورو آوشو نقاد ناکامه شاعر او خبريال ناکامه سياستوال بولي . ددوئ داخبره تر ډېره بريده شخصا پر ما سمه راځي ځکه چې په داسې حال کې ددرمان په شعرونو نظر ورکوم نيوکه ورباندې کوم چې ددوئ په څېر شاعري نشم کولای بس دا چې دوئ له ما سره د بې کچه مينې له مخې له ما څخه دليکلو غوښتنه وکړه غواړم څو لنډې او موجزې خبرې له درنو لوستونکيو سره شريکې کړم.

له مور سره زياته مينه ولسي محاورې په زړه پورې رديفونه سوليز طبيت سوچه انساني عاطفه دښکلا ستاينه مينه اود ټولنيزو ناخوالو منطقي

غندنه او داسې نور ټولنيزو او اخلاقي مسايلو ددرمان دشاعري دمحتوا پله درنه کړې.يادې خبرې که څه هم خورا مهمې دي دژوند او ټولنې سره سروکارلري يو ژوندی او دحساس فکر سړی ورنه ارومرو اغېزمن کېږي. ولې دلته غواړم دادب په اړه يوې تشې ته اشاره وکړم . او هغه دا چې د ژوند دنورو چارو په څېر موږ په شاعري کې هم دې رد فعل يا دپېښو سره دعکس العمل له دريځه چلن کوو. ددرمان شاعري هم له دغې نيمګړتيا څخه استثناء نه ده.که څه هم شاعر دخپلې ټولنې يو جزء دی اوله ښې بدې څخه يې برخمن دی.او دا هم يوه حقيقت دی چې د سړي شخصيت ، طرز تفکر او چال چلند په وده او تشخص کې حاکم چاپېريال او شرايط ستره ونډه لري اودادبياتو او شاعرۍ لوړې ژورې هم ورسره تړلي خو شاعر چې دټولنې حساس ويښ او بينا انسان دی الله تعالی ځانګړی استعداد او فکري ځواک ورپه برخه کړی که دعلمي مطالعې او زده کړو لمن ونيسي له دې حالته راوتل ورته شوني دي . شاعر کولی شي دخپل نوښت اوژورې او پراخه مطالعې او هنري تجربو پرمټ ټولنې ته راتلونکی انځور کړي دژوند دنورو چارو دسمون او پرمختګ لپاره لار نقشه وښايې او په دې توګه د ټولنې جيلب دسم مسير په لوري ونيسي.

ترکومه چې ددرمان دشاعرۍ دهنري اړخ خبره ده نو ما په خپله پخوانۍ ليکنه کې هم داو ويلي وو چې روانه خوندوره او په تول پوره شاعري يې کړې دبېلګې په توګه دکتاب دسر غزل يادولی شو هغوئ وايي.

خلک ګوره پـه اسـمان کې ابادېږي
پښتانه دي چې په ځمکه کې ډوبېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غزل چې بې ردیفه دی تر پایه ښه ښه بیتونه لری او زما په اند ددوئ دکتاب براعه الاستهلال یې گڼلی شو. دمطلع لومړی بیت دصنعت ارصاد نمونه گڼلی شو. یعنې دلومړی بیت په لوستلو سړی ددویم بیت دمحتوا تشخیص کولی شي. دصنعت تعریض نښې هم پکې شته دساري په توگه وایی. خلک گوره تر اخره ټول خلک هم په اسمان کې نه ابادیږي مراد ورنه ځینې دي همدارنگه په دویم بیت کې هم پښتانه عمومي خبره ده خو مراد ورنه دپښتنو ډېرکې برخه ده نه ټول ځکه نړۍ کې تر پښتنو ورسته پاتې هم شته او نه خو ټول پښتانه په زمکه ډوبیږي.همدارنگه په اسمان کې ابادېدل او په زمکه کې ډوبېدل دپرمختگ اوپه شاتگ لپاره د پورنۍ (استعارې) په توگه کارول شوي.

زه د چـــــــا له غمه دومره ډېر ژړېږم
په گرېوان مې په شرط شولې زرغونېږي

دغم نه ژړا بلکل زړه اوتکراري خبره ده دویم بیت یې ښکلې محاوره او په گرېوانه دشلو زرغونېدل په زړه پورې نوې ورتنۍ (تشبیه) ده. داشعر یې دنوښت یوه بله بېلگه:

یو سړي کاروبار غوښتو دویم ووې
نن سبا خـــو تابوتونه ښه خرڅېږي

که کاروان صیب وایی:

غوځ یې کړ تابوت یې کړ ستانوم به مې لیکلو پرې
ستا په نامــــه خاورو ته چیـــــنار راسره ځــــي

نو درمان هم له چا کم نه دی همغه تابوت دی له همدغو ناخوالو سرټکونه ده ولې په نوي انداز .پر روان وضعیت یې نیوکه یو غوره کنایه ده.

دحمزه بابا رنگ هم لري هغه وایی:

بـــل خوا دې کاته چې مې دروکاته
روږدی په دې غلا یم څه به نه وایې

درمان وایي:

ته چـــــــــې وایې نوره مه راته راگوره
ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کېږي

دیوې ښې ورتنۍ سربېره دمبالغې صنعت هم لاندې شعر کې د پام وړدی

انـــگې دې دسرو اوبو گړې دي
چې ورگورمه نو تنده مې زیاتېږي

په صنعت محاوره کې ښه ماهر دی لنډنوم په ښه توگه کاروي لکه دا بیت

که دخوږ زړگي درمان غواړې نو غوږشه
محــــــبت ورته له هر څه نه ضرور دی

یو بل شعر کې وایي:

یوه سترگه چېرته ځان رابــــاندې وینه
ته چې ورک یې الهامونه رانه ورک دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې (يوه سترگه) دخوستي گړدود يوه خوږه اصطلاح ده. د الهامونو ورکېدل داشنا له فراق سره تړل دحسن تعليل ښه بېلگه بولو.

دا هم:

زه حـــيران يم چې بدل مې له چا واخلم
چې يې مړ کړمه هغه سړی مې ورور دی

دا شعر دمراعات نظير او تعريض صنعت هم لري او دشاعر دفکري عمق او سوليز طبيعت څرگندويه هم دی.

درمان شاعرانه حجونه هم کوي:

درمـــــــانه ځم دنفرتونو شيطانان پرې ولم
دزړه په جيب کې په دې تمه گرځومه تېږې

ياد بيت کې د حسن استدلال سربېره دتلميح صنعت هم په ښه توگه کارول شوی.

دا يې هم صنعت مدح بالذم

په ورځ دقيامت به خدای ته څه وايې ځواب
خونونه دې اشنا په هـــــــــربانه اوښتي دي

درمان په شاعرۍ کې خواږه او ترخه دواړه په خوندوره او زړه راښکونکي انداز بيان کړي د ادبي صنعت او هنر هنداره يې دتصنع گرد و غبارنلري او ډېر په طبيعي توگه يې کارولي. ښه رديفونه ولسي محاورې او کليوال تصويرونه يې هم دستايلو دی. اروانښاد ډاکتر اعظم په وينا:

هرانداز يې دلفريب دی خو زړگيه
دا ساده ساده کتل يې دکتو دي

ماته   ددرمان فکري پوخوالی او اعتدال سپېڅلې جذبه او انساني عاطفه تر څه نه زيات دکتو وړ ښکاري.

دليکنې په پای کې دنظر ماتي په توگه ځينو نيوکو ته صرف اشاره کول غواړم. ځکه چې درمان تر ما زيات دشعراو شاعرۍ په رمزونو پوهه دی.دويم دا چې يواځې ستاينه يوصرف دانسان د (انا) يا زه يم تغذيه کوي دتعمير په موخه نيوکه دژوند دهرې برخې اړتيا ده .

لکه په دې بيت کې دبحرونو ستونزه چې پروفي غلطي هم کېداشي:

پرېږده رقيبان خوله باران راوتي خوړونه دي
تـــه لکه په سره اوړي ديخ گړي سرې اوبه

که داسې وويل شي:

پرېږده رقيبان خو له بارانه وتي خوړونه دي

داهم درواني دستونزې بله بېلگه:

ما گوره په نښتي جنگ کې هم دژوند نارې کړم
دا مـــــــه وايه چې ښکلې مفکوره درسره نشته

که لومړی بيت داسې وويل شي:

ما گوره نښتي جنگ کې هم دژوند نارې کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هم یوه بله ستونزه:

لاندې شعر هم دابهام ښکاردی:

خدای[ج] به وي داچې دې زموږ پر لوري پښه ماته وي
خـــــدای[ج] به وې دا چې دغمونو سلسله ماته وي

دقافیې ځینې ورې ستونزې:

د محبت په خـــاوره پټ یې کړم ظاهر یې کړمه
ورک شوی زړی وم زرغون یې کړمه ډېر یې کړمه

د ظاهر او ډېر غریز ګراف توپیر لري دواړه هم قافیه کول تیروتنه ده همدې ته ورته ستونزې دهمدې غزل په نورو بیتونو کې هم مونډل کېږي.لکه خاطر، چاپېر، شاعر، هېر . یوه بل ځای کې توکل ،اجل ،متل ، اوربل، عکس العمل په غزل کې بیا ټولوم او مبهم په یوه قافیه کې راوړل شوي...

هیله لرم چې دا څو نیوکې ددرمان دناهیلۍ لامل ونه ګرځي او په اصطلاح زما دغو ترخو ته دحقیقي ترخو په سترګه ونه کتل شي.

ټول کتاب مې ټکي پر ټکي ولوست دهرې غزلیزې ونې ښاخونه مې څنې وهل او ځولۍ ځولۍ خوندونه مې ترې واخیستل ددوئ شاعري دپرمختګ پرلوري چټک ګامونه اخلي.ښاغلی درمان او دشعر مینه والو ته ددغې ټولګې مبارکي وایم . دخوست جوس دې تل په ادبي ګلانو سمسوره او ښېرازه وي.

دسوکاله او ودان افغانستان په هیله

عبدالله صادق

کابل - ملي مارکېټ

۸/۷/۱۳۹۴

په غزل کې د خوشال غوندې جرأت

شعر د پخو خبرو په څېر پخېدل غواړي. ماشوم چې لوی شي خبرې یې هاله پخې شي، خوځینې ماشومان بیا داسې وي چې په ماشومتوب کې په خپلو پخو خبرو خلک حیرانوي. ځینې شاعران هم کټ مټ همداسې وي؛ په ډېر کم عمر کې پاخه شعرونه وایي. خو اکثره شاعران د عامو ماشومانو په څېر وي چې هرڅومره سترېږي؛ پوهه، تجربه، مشاهده، تخیل، تفکر او زیرکتیا یې زیاتېږي شعر یې هم قوي کېږي.

د درمان صیب شعر هم ورو ورو پخېږي. تخیل او تفکر یې ورو ورو د شعر مغزو ته ورننوځي. د لومړۍ ټولګې په پرتله یې د دویمې شعرونه خواږه، روان او څرګند پیغام لري. خو د لوستلو په وخت کې یې زما پام یوې بلې خوا ته واړوه؛ خوستیو اصطلاحاتو او ځینو جملو ته.

درمان صیب وایي:

خدای(ج) بـه وي دا چې دې زمـونږ پـر لـوري پـښـه ماته وي
خــــدای(ج) به وي دا چې د غمونو سلسله مـــــاته وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زلمی ونومول شي ترهغې د جینۍ کور ته د رواج او دستور له مخې نـه شي ورتلـی چـې ترڅـو یـې/پښـه مـاتی/ نـه وي شـوی. زلمـی د یـو شمېرنېږدې خپلوانو سره مل د جینۍ د خپلوانو په مشوره په یوه ټاکلي ورځ د جینۍ کره د مېلمستیا لپاره ځي، د جینۍ کره هم ځینې خپلوان راغلي وي. زلمی(زوم) په هجره کې ناست وي د کلي شوخ ځوانان ټوکې ټکالې پرې کوي خو یو وار به کور ته هم ننوځي. هلته نو بیا خدای(ج) دې ساته، د پېغلو له خوا سل نخرې وي، یا د کټ پرې نه وي خو ریجایي ورباندې وي چې زوم په ناخبرې کې ورباندې کېني پښې یې پرسر واوړي، یا به غوړ جام په یو لاس پورته کوي او .... خو کله چې زومګیري (پښی ماتی) وشي نو د زلمي پښه د جینۍ کور ته ورماته شي. پښه څوک د واده په ورځ، ځینې د لاسنیوي په ورځ او ځینې نور یې په کومه بل ورځ کوي.

رښتیا که وي رقیب دې د آنې سړی هم نـه دی
جانانه خو چې تاته دومره ګران دی په ما ګران دی

(آنا/ آنه): هندي نرینه نوم دی. د پخوانۍ سکې د شپاړسمې برخې باور یې لره. خو د سکې د ارزښت په کمېدو سره آنه ډېره بې ارزښته په دې شوه چې هسې هم د سکې شپاړسمه برخه وه. څوک یا کوم شی چې ارزښت یې ډېر کم او یا د نشت برابر وي نو خلک ورته وایي چې د آنې هم نه دی؛ یعنې د آنې هومره ارزښت هم نه لري.

زمونږ تقدیر هم څه د تورو سپو ښځلی لاس دی
مونږ د اختر په ورځ کې هم وو هدیرې تـه روان

/تورسپی/ توره پېشو/ دواړه په دیني لحاظ بد ګڼل شوي. ملایان وایي چې په کوم کور کې تور سپی ملایکې نه ورځي. توره پېشو هسې لکه چې د تورسپي په تور کې لاړه ده. په کور کې یې خلک نه پرېږدي، بده یې ګڼې. وایي چې کوم یو چې په کور کې وي کور سپېره او نیستمن کېږي، که څه شی یې وڅښلو هغه هم سپېره کېږي نو همدې باور دا اصطلاح زېږولې چې لاس یې تورسپي/پېشو ښځلی. یعنې سړی سپېره او نیستمن دی او یوه یې نه دوې کېږي.

مینه غواړم، کبر نه کړم چـې په چا بانـدې یـې ګـوري
که تېی دی که ګربز دی که منګل دی ، ورته ناست یم

/په چا کتل/ او /کبر نه کول/ د مرکو او جرګو خبرې دي. په خوست کې د سترو قومونو خپل خپل نرخونه (د جرګو، مرکو اصول او قاعدې) مالومې دي. څوک چې دعوه له مخامخ لوري سره په نرخ خلاصوي نو وایي چې لار ورسره کوم خو که په نرخ یې نه خلاصوي او له شریعته هم جګ شي نو کبرجن بلل کېږي او دا هم ویل کېږي چې غره ته وخوت. خوڅوک چې کبر نه کوي وایي چې په نرخ یا په شریعت یې ورسره ګورم، ورته ناست یم.

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمـه
خو ته پکې د سوي لاس په څېر یې محترمه

/سوی لاس/ د سوي لاس ساتل ځانګړی پام او توجه غواړي. اصطلاحاً د نازک او مهم شي ساتلو په وخت کې هم ویل کېږي چې د سوي لاس په څېر یې ساتل پکار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درمان صیب په شاعرۍ کې مې داسې بیتونه هم ولیدل چې په لوستلو مې بې اختیاره له خولې واه واه ووتل؛ هېڅ په هېڅه د پاچا د مخالفت په منطقي ډول غندنه، د خولګیو په بیان کې د خوشال خان غوندې جرأت، په آیینو د تناکو راختل، په غنو کې د زړوکو خښېدل/بندېدل، د تېرو غړول، د مور په دعا په سیند کې د ولاړې بېړۍ روانېدل، په خامه پلمه د پخو تناکو چاودېدل، په هرحال کې د جانان ستاینه او د جانان په رضا راضي کېدل او ځان (مین) له جنازې (له مړي) سره او د یار خندا له سندرو سره تشبه کول هغه څه دي چې د درمان شعر ته یې د ډېر خوند او رنګ ترځنګ درماني ښه وربښلې:

ځان ته ګوته ونیسه چې تا وطن ته څه کړي
هسې ګنې څله د پاچا مخالفت کوې

بیان مې د خولګیو ښه جوت دی په غزل کې
ما کړی د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

ملامت نه یم چې په زړه مې راختې تناکې
د نظر تاو د کړلې ډېرې ائینې تناکې

بانه د مه زمبه نګاره زړه مې چوي له درده
ګوره څه خامه بهانه غواړې پخې تناکې

ستا په ښو کې مې زړه پاتې شو ما څه کړي وای
لکه وریښمین زړوکی خپله خښیده پر غنو

منې کنه اخېر دې هم له خولې نه (واه) ووتل
زه خو شاعر یم په خبرو راولمه تیږه

د سیند په منځ کې مې ولاړه کشتۍ وچلېده
له دې نه ښکاري چې مورکۍ راته دعا کړې ده

ما سره که جوړ دی او که وران دی په ما ګران دی
څه کوې ! جانان خو نو جانان دی په ما ګران دی

ته چې زما تر مخ رقیب سره تېرېږې خاندې
ګوره په سر د جنازې ، سندرې نه وایي څوک

درمان صیب ته د لاهنري بیانونو د هنر او جرأت په هیله.

ساده حیدرخېل

جدي ۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

نه پوهېږم په خپلو شعرونو څه ولیکم ؟ زما شاعري دومره پېچلې نه ده چې شننې او تحلیل ته دې اړتیا ولري ، نه مې هم په شعر کې د ځینو خلکو غوندې لغات پراني کړې ده ،چې خلک دې پرې په اسانه پوه نه شي ، ما لکه د اروابناد مصري خان خاطر په څېر ساده او کلیوالو خبرو ته په ساده او کلیوالي ټکو د سندرو جامې وراغوستي دي ، هو! یوه خبره چې باید یاده شي هغه زما په شاعرۍ کې د ځینو سیمه یزو اصطلاحاتو کارول دي، چې هغه اصطلاحات هم ښاغلي ساده حیدرخېل صاحب په خپله لیکنه کې په ډېره ښه توګه واضح کړي دي ، چې د زړه له کومې مننه ترې کوم، زه مې د خپلې ټولګې ښه او بد تاسو ته پرېږدم . هیله لرم چې خپل نېک او رغنده نظریات رانه ونه سپموئ. په پای کې د خپلو خبرو په پلمه د اوسني دور نوښت ګر شاعر ښاغلي ممتاز اورکزي دا بیت راوړم او بس...

په خپل شعر مې تبصره دا وه مـــمتازه
چې بس لږ څه ورنېږدې یمه ښه نه یم

په مینه
قدرت اللّٰه درمان
۶ عقرب ۱۳۹۴

غزل

خلـــک ګـــوره پـــه اســـمان کـــې ابـــادیږي
پښـــتانه دي چـــې پـــه ځمکـــه کـــې ډوبیـــږي

یـــو ســـړي کاروبـــار غوښـــتو، دویـــم ووې
نـــن ســـبا خـــو تابوتونـــه ښـــه خرڅیـــږي

زه حیـــران یـــم خدایـــه چرتـــه پنـــاه یوســـم
ستا پـه کـور کـې چـې هـم خلـک وژل کیـږي

د رقیـــب کیســـو تـــه مـــه ګـــوره ملګریـــه
غـــږ نـــو کلـــه پـــه نظـــر پســـې رســـیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېخ د وځي د چاپلوسو انسانانو
لکه تاندې لښتې هر لور ته کرېږي

اننگي دې د سرو اوبو گړي دي
چې ور گورمه نو تنده مې زياتيږي

يوې ماشومې خدایج ته داسې سوال کولو
باران ونکړې زمونږ خېمه څڅېږي

زه چې ستا د ديدن خبر له خدايه غواړم
رقيبان دې لکه سپي راته غپيږي

صدقه شم د زيږه پښتون له خويه
ښه غمي له سختو تيږو تراشل کيږي

خدايه خپلې مريضی ته خپه نه يم
خپه دېته يمه مور راته ځوريږي

يا به زه وم يا رقيب ، نو دواړه نه شي
ښکليه اور او اوبه نه سره چليږي

زه د چا له غمه دومره ډېر ژړيږم
په گرېوان مې په شرط شولې زرغونيږي

ته چې وايې نوره مه راته راگوره
ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کيږي

زه شاعر يم د کاروان بابا خبره
دروغ نه وايمه ښکلي مې خوښيږي

په مړی د مسافرو ذکر وشو
خدایج منې که په مړی مې شخوند تيريږي

چې په تورو خاورو موړ نه شي درمانه
وړی نفس په بل رنگه نه مړيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه بیتونه

هرې خواته ویر دی او ماتم دی کلی داسې دی
دلته په قدم قدم کې غم دی کلی داسې دی

هو منم سپرلی دی خو زه تمه د گل نه لرم
ایښی چا په پوله بم دی کلی داسې دی

درې بیتونه

چې دا د قیامتونو علامې نه دي نو څه دي
انسان چې په انسان پسې چړې اخیستې دي

ولس مې د یو بل غم شریکې ته وزگار نه دی
هر چا د خپلو مړو جنازې اخیستې دي

ته گوره پښتنو ته د نفاق له برکته
ته گوره لکه سپک خلي ویالې اخیستې دي

((وړې))

گرمي ده ډېره
زړه مې پرې سوځي
زیږه غنم دي
تنکي لاسونه
سپیني خولې یې
په مخ راماتې
زه یې له ورایه
په تماشه یم
غربت یې ډېر دی
چپل یې پرې دي
د غنم دروزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پښه کې لاړه
يو اخ يې وکړ
اسمان يې وکوت
يو څه خو غواړي
خو څه به غواړي
درد په هغې دی
خو ما محسوس کړ
زما په زړه کې
ليکه شوه تېره
تر اخ يې جار شم
زه ترې قربان شم
يو څوک خو ورشئ
پلار ته يې وايئ
«له ما د څټه غنم واخلي
په شين خالی د ورې نه راټولوينه»

غزل

چې د عشق او يارانې خبرې نه دي
ورکوه يې د فايدې خبرې نه دي

لږ خو کېنه لا وختي دی بيا به لاړ شې
لا مو کړي سره دوې خبرې نه دي

شعر د مينې او الفت ډکې خبرې
شعر يوائې د جګړې خبرې نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وړو، وړو خبرو د قربان شم
درنېږدې د سريندې خبرې نه دي

په سهار مو رنګ الوتی وو همدومره
نور مې ياد د هغې شپې خبرې نه دي

د نفرت په باب غږېږې څه ورکېږه
ستا خبرې د انې خبرې نه دي

پوره کال وشو غزل ليکلی نشم
پورهکال کړي هغې خبرې نه دي

هغه خلک اوس دعوه د نرينتوب کړي
هغه خلک چې د يوې خبرې نه دي

زه خو سپينې، سپينې وايمه درمانه
خلک دې وايي چې خوږې خبرې نه دي

غزل

د غزل او د ټپې انډيوالي ده
که زما او د هغې انډيوالي ده

په لمبه ، لمبه رخسار د خولو څاڅکي
د باران او د ډېوې انډيوالي ده

پاګل نه وم زه په هر څه پوهېدمه
مړه خبر دی ما به وې انډيوالي ده

چې له سترګو نه يې تېر شې نو يې هېر شې
دا د دغې زمانې انډيوالي ده

يوه ښکلې او يو ښکلی سره ناست دي
د بادام او د پيستې انډيوالي ده

دا چې رنګ مې تور اوښتی دی درمانه
دا مې کړي د لمبې انډيوالي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه ورغــلي پرهرونــه بــه مــې خــولې نــه کــوي
سترګې دې پوهې کړه چې ست د يارانې نه کوي

چې نه راځي،صفا دې وايي، زړه مې نه بدېږي
خــو پــه دروغــو د لــه مــا سره وعــدې نــه کــوي

زه کــه کــوم عيــب لــرم نــو مخــامخ د وايــي راتــه
خو پسې شا د څوک په ماپسې کيسې نه کوي

هغــه ســړی چــې جنــازه پســې مــې نــه اودرېــدو
هغــه ســړی مــې دې دعــا د فــاتحې نــه کــوي

د شـــفقت او عـــاطفې اخيـــري حـــد وګـــورئ
تبــه زمــا وي خــو خوبونــه مــې ادې نــه کــوي

نــه راتــه مينــه راکــوي نــه مــې نفــرت تــه پرېــږدي
يــاري منــي خــو يــار لــه مــاسره کيســې نــه کــوي

زه يــې د تېــر عمــر پــه حســن بانــدې وغړېــږدم
ويـل يې درمانه ګـل خـو ټول عمـر وړمې نه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـــا برنـــد کـــړي دي باڼـــه ،خـــبرې نشـــته
وچـــه شـــوي مـــې ده خولـــه ،خـــبرې نشـــته

د پښـــتون پـــه ســـيمه مـــرگ داســـې دېـــره دی
تـــه وا هـــيڅ د ژوندانـــه ،خـــبرې نشـــته

«چـــې تـــه نـــه وې زر خـــبرې مـــې پـــه زړه وې
چـــې تـــه راغلـــې اوس پنځـــه ،خـــبرې نشـــته»

دا غزل چې د هر چا وو خوښ مې نه شو
دې غزل کې مې د زړه ،خبرې نشته

څه ژوره خاموشي ده وارخطا يم
مخامخ يو زه او ته ،خبرې نشته

که رقيب مو له منځ ووتو درمانه
زما او ستا تر منځه څه ،خبرې نشته

غزل

چـــې الـــوتی مـــې لـــه ژونـــده رنـــگ او نـــور دی
د بېلتـــــون مـــــرض وهلـــــی دی رنځـــــور دی

دې خـــبرو خـــو مـــونږ شـــل ځايـــه تقســـيم کـــړو
دا مې دوست دی ،هـا دوښـمن دی دا تربـور دی

زه چـــې تاتـــه درنېـــږدې شـــمه نشـــه شـــم
څڅېـــدلی دې پـــه خټـــه کـــې انگـــور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه حیـران یـم چـې بـدل مـې لـه چـا واخلـم
چـې یـې مـړ کړمـه هغـه سـړی مـې ورور دی

پـــه نـــړۍ د نفرتخپلـــو پاچـــاهي ده
محبـــت پکـــې پـــه مثـــل د مـــزدور دی

دا د مـــخ رڼحـــان د چېـــرې مـــړاوی مـــه شـــه
د زړه بـام مـې پـه همـدې بانـدې سمسـور دی

کـه د خـوږ زړګـي درمـان غـواړې نـو غـوږ شـه
محبـــت ورتـــه لـــه هـــر څـــه نـــه ضرور دی

غزل

لـه تـا بـه هېـر وم خـو لـه مـا نـه هیرېـدې ملګریـه
پـه هـره لار پـه هـر قـدم مـې یادېـدې ملګریـه

خـود بـه پـه ټـول کـلي وږمـې راخورېـدې ملګریه
هغـه چـې داسـې خلاصـې څنـې ګرځېـدې ملګریه

اوس تنهایۍ په ملا مات کړی یمه زړه مې مات دی
پخـوا ډاډه وم ځکـه تـه مـې درلـودې ملګریـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما واړه عمر په غزل کې شاعري کړې ده
له مانه مه غواړه نظمونه قصيدې ملگريه

لکه دا ستا هسې تسل مې د زړه نه پرې کيږي
په تصويرونو دې ما ډکې کړې بټوې ملگريه

زه دې په بيا وايه ، بيا وايه ستړی کړمه
خو ستا له خولې نه راونه وتې ټپې ملگريه

درمانه زه مينه سکه د دين حصه گڼمه
زه خو ولاړ يمه په دغې عقيدې ملگريه

غزل

خوله مې درجار خو په يو شرط که دې روژه ماته وي
که جنتونو ته دې ياره دروازه ماته وي

خدای ج به وي دا چې دې زمونږ پر لوري پښه ماته وي
خدای ج به وي دا چې د غمونو سلسله ماته وي

په مړه تصوير دومره تسل د زړگي کله کيږي
خو بيا هم ښه دی څه نا څه پرې اندېښنه ماته وي

بې رنجو سترگې او بې خاله زنه داسې ښکاري
څنگ چې غزل کې رديف مات وي قافيه ماته وي

ستا په يادونو کې تر دې حده مشغول وم اشنا
زه چې خبرېږمه سحر وي ټوله شپه ماته وي

خاونده ته خو مې درمان اشنا ته خبر پېښوې
بېگاه مې خوب ليده چې لاس کې مې آئينه ماته وي

((مینه))

هو گرانه منم درسره
چې مې وعده کړې وه
چې نور الفت نه پالم
او یارانه نه کوم
خو زه بښنه غواړم
زه دروغجونی شومه
خو دا په دې چې گرانه
زه مینه دین ، مینه ایمان گڼمه
په دې نفرت نفرت ماحول کې چې هم
لا یارانه کوم الفت پالمه
ځکه !
چې زه په مینه ژوند تېروم
ځکه !
چې شر سره مې نه لگېږي
ځکه !
چې کرکه مې په زړه کې نشته
ځکه !
نفرت مې په فطرت کې کې نشته
ځکه !
په مینه کلک ایمان لرمه

غزل

خدایه سپوږمۍ ده که هغه ده پر بلۍ ولاړه
څه زړه راښکونکې نظاره ده پر بلۍ ولاړه

نری شمال یې د گردې کمیس لمن ښوروي
لکه د منې میاشت کږه ده پر بلۍ ولاړه

بیا یې د چا سره وعده د ملاقات ایښې ده
هغه چې داسې ټوله شپه ده پر بلۍ ولاړه

ما وې چې څنگه خوشبویي په واړه چم خوره ده
د سرو گلونو گلدره ده پر بلۍ ولاړه

د ځونډیدارې لوپټې پیڅکه یې تاو له رخسار
په گوتو جوړه آئینه ده پر بلۍ ولاړه

درمانه زه به یا قربان ورسره خود وایمه
د غرنۍ ژبې ټپه ده پر بلۍ ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یـو دې پـه شـنو سـترګو کـې لیکـه د رنجـو نـه ویـنم
نور دې په درست وجود کې یاره چېرته خو نه وینم

لـه دې نـه پورتـه بـه څـه حـد د بېغـورۍ وي اشـنا
پـه ګـردي کـال کـې دې تصـویر د اننګـو نـه ویـنم

چې د رقیـب پر واړندې ماته په خنـدا شي راشي
زه پـه بـې ننګـه یـار کـې دغـومره پښـتو نـه ویـنم

دا خـو مـنم چـې د نـړۍ ادبیـات مخکـې لاړ دي
خـو پکـې سـاری د خـوږو ، خـوږو ټپـو نـه ویـنم

کـه دې د خـدایﷻ لپـاره مینـه کـړه نـو راشـه اشـنا
کنـــه وي تـــوان زه د نتکـــۍ او د بنګـــړو نـــه ویـــنم

زه تـــر هغـــې ددې محفـــل رنګینـــي نـــه منمـــه
جانانـه سـتا نرګسـۍ سـترګې چـې تـر څـو نـه ویـنم

د کــلي لــوی واړه شــکمن دي درمــان ګلــه اشــنا
نـور دلتـه مـه راځـه چـې مخـه د لانجـو نـه ویـنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه بیتونه

تـه چـې وايـې تـه راتـه دعـا کـړه نـوره څـه وکـړم
خدایۍ خو دې د ټول وطن پاچا کړه نوره څه وکړم

اوس نـو پـرې پاسـته قـدم راوآخلـه وېـره مـه کـوه
لار مـې پـه ښـو درتـه صـفا کـړه نـوره څـه وکـړم
....

دوه بیتونه

ګړ دې پکې دومره ډېر خواږه شعر دې لیکلی دی
آخ الله سـړیه څـومره ښـه شـعر دې لیکلـی دی

دومره ډېر صفت یې د ځان واوریده نو ویې وې
واه درمانـه واه زمـا پـه زړه شـعر دې لیکلـی دی

څلور بیتونه

د زړګـــي د درد ټکـــوره راتـــه ګـــوره
د هجـــران لـــه اور مـــې ژغـــوره راتـــه ګـــوره

ســـتا غـــزل لـــه مانـــه ســـل وارې بهـــتر دي
یـــا غالبـــه یـــا ټـــاګوره راتـــه ګـــوره

اې زمـــا پـــر ســـوځېدو دې زړه بـــد نـــه شي
راتـــه ګـــوره، راتـــه ګـــوره، راتـــه ګـــوره

تـــورې ســـترګې دې دي بـــار پـــه الهـــامونو
څـــو غـــزل رابانـــدې پلـــوره راتـــه ګـــوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې نه پرېږدي ملا اوس ماته نصيحت کوي
وخت به وي چې ته به د ساقيانو امامت کوې

ووايه تر کومې به بدي د محبت کوې
څو به ناست مورچل کې يې تر کومې به نفرت کوې

گرانه ده که دا ښکلي دې چېرته په لار راوستل
هسې پرې خواري کوي او هسې پرې محنت کوې

څو به مې جانانه ارمانونه په لمبو سوځې
څو به غېږ ته نه راځې تر څو به بغاوت کوې

ځان ته گوته ونيسه چې تا وطن ته څه کړي
هسې گني ځله د پاچا مخالفت کوې

دا د بېلتون غم که دې په غر کېښود اوبه به شي
افرين درمانه چې تر اوسه مقاومت کوې

غزل

گډ کړی چې مې رنگ د محبت دی په غزل کې
ما کړی د رنگونو امامت دی په غزل کې

پيدا مې ځکه دومره ډېر خوږلت دی په غزل کې
چې گام په گام مې کړی ستا صفت دی په غزل کې

ورکړی مې الفت ته اوليت دی په غزل کې
ما کړی د نفرت څخه نفرت دی په غزل کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیان مې د خولګیو ښه جوت دی په غزل کې
ما کړی د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

راوستی دغو دریو لوی قیامت دی په غزل کې
سرګم دی که سرود که موسیقیت دی په غزل کې

ما کړی له جنګونو بغاوت دی په غزل کې
ساتلی مې تل خیال د انسانیت دی په غزل کې

درمانه اوس مې فکر سلامت دی په غزل کې
درمانه اوس مې کړی ریاضت دی په غزل کې

غزل

د یوه ښکلي تصویرونه رانه ورک دي
د ژوند واړه امیدونه رانه ورک دي

یوه سترګه چېرته ځان راباندي وینه
ته چې ورک يې الهامونه رانه ورک دي

مونږ پراته یو لکه خاوري بې غروره
ښکلي نه یو چې ځانونه رانه ورک دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شپه که څه د کال هومره اوږده وه خوب مې وه نه کړ
ستا د نه راتللو اندېښنه وه خوب مې وه نه کړ

اخ څه جنتي غوندې صحنه وه خوب مې وه نه کړ
څوک مې د زړګي په سر ویده وه خوب مې وه نه کړ

ستا د بنګړو جڼ مې غلی غلی اورېده پکې
ښکلي سندریزه غوندې شپه وه خوب مې وه نه کړ

ژوند کومه خو چې ته راسره نه یې
تش کالبوت یم اندامونه رانه ورک دي

بلبل غړیه خوش مزاجه ګل اندامه
ستا ستایلو ته لفظونه رانه ورک دي

لکه ګونګ درته ولاړ یمه درګورم
د خبرو سیلابونه رانه ورک دي

درمان ګله نن یې بیا راته خندلي
دا چې ځمکه اسمانونه رانه ورک دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ساعت یې هم د خوشالو تر بریده نه پرېښوم
تاو رانه د هجر دایره وه خوب مې وه نه کړ

بیا به یې د کوم کمبخت ادکه بوره کړي وي
چم کې د چورلکو بدرګه وه خوب مې وه نه کړ

ټوله شپه مې ګله په اسمان کې ستوري وشمېرل
بله راته ستا د یاد ډېوه وه خوب مې وه نه کړ

مینه نه وه، یار نه وو ،درمانه خوند یې چېرته وو
ژوند مې د ازغیو بستره وه خوب مې وه نه کړ

غزل

لکه خزان یې د سپرلي تنکۍ غوټۍ وخوړې
دې رواجونو بلا ډېرې جینکۍ وخوړې

زما پېزوان او تنکۍ خاورې شه رادرومه اشنا
زیاتې پردېس کې د پردیو مزدورۍ وخوړې

ته دې د خپلې پستې غېږې خوب راولوره
بیا ملامت یم که مې بیا د خوب ګولۍ وخوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښــتنې پېغلــې پــه کورونــو اندېښــنو زړې کــړې
پښــتنو ژنیــو پــه ســفر خپلــې ځــوانۍ وخــوړې

تاتــه د ټیــک د اخیســتو وعــده کــې پــاتې راغلــم
څـه ږلـۍ تـوی کړلـې او څـه شـولې مرغـۍ وخـوړې

خدایږ خبر ته به پکې خپل تصویر لیدی شې کنه
مــا خــو د زړه وینــې اشــنا پــه شــاعرۍ وخــوړې

درمانه خدایږ خبر چې مونږ ته څه ښېرا شوي ده
مرگــي ناترســه دلتــه ډېــرې زنــدگۍ وخـــوړې

غزل

ملامــت نــه یــم چــې پــه زړه مــې راختــې تنهــاکې
د نظـــر تـــاو دي کړلـــې ډېـــرې ایئنـــې تنهـــاکې

بانړــه د مــه زمبــه نگــاره زړه مــې چــوي لــه درده
گـــوره څـــه خامـــه بهانـــه غـــواړې پخـــې تنهـــاکې

کلــه نــا کلــه مــې د تــورې گــزار نــه غوڅــوي
کلـه نـا کلـه خـو مـې تشـې کـړي کیسـې تنهـاکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ته غرېږې مونږه ښو بدو ته نه گورو خو
یاره له واره کړو په واه واه باندې خولې تنهاکې

پرېږده چې نن دې د غرور په غونډۍ وخېږمه
پرېږده چې ښې دې په دیدن پسې کړم پښې تنهاکې

ته څه خبر یې چې پردۍ مزدورۍ څه ته وایي
د پاچا زویه ته به خود نه پېژنې تنهاکې

غربت به څو پورې درمانه ستا لمن نه پرېږدي
ته به ترکومې په ورغوي گرځوې تنهاکې

غزل

د هجر شپه وه زه او زړه مې وو پراته پر غنو
ته راته وایه ښه نو څنگه وی ویده پر غنو

په اننگیو دې د زلفو څوکې مه خوروه
په گلابونو چا جوړ کړي دي ویړه پر غنو

ستا په بڼو کې مې زړه پاتې شو ما څه کړي وای؟
لکه وریښمین زړوکی خپله خښیده پر غنو

په دا ازغنه لار چې تا پورې درتلم لالیه
ځان ته خفه نه وم خو زړه مې خوږېده پر غنو

زه د هغې نرگسي سترگې څنگه مچې کړمه
ته راته وایه سړی څنگه کېږدي خوله پر غنو

توکل په خدایج نن مې دې بیا بڼو ته ډېر وکتل
توکل په خدایجدرمانه وامې چاوه زړه پر غنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په رگ رگ کې مې ودان شولې سړیه
لکه ځان راباندې گران شولې سړیه

تش کتې مې گني نور مطلب مې نه وو
خو ته هسې بدگمان شولې سړیه

د مذهب کیسه د هر چا بېله ، بېله
خو دا ښه شوه چې انسان شولې سړیه

دا دې کومه بې رخې راسره وکړه
چې زه راغلم ته روان شولې سړیه

له خوږو خوږو کتو نه دې مننه
په دې پوی شه چې جانان شولې سړیه

اوس په تا پورې ده کوم چې دې لوریږي
هم مې درد هم مې درمان شولې سړیه

غزل

ته چې وايې شېخه مینه جرم دی غذاب لري
وښیه چې داسې مسله دې کوم کتاب لري

ما چې یې د سترگو صفت کړو هغې په ناز ووې
زه دې ځار له سترگو شمه څه ښه انتخاب لري

هسې نه د زړه دنیا مې بله باندې واړوي
مه پټوه سترگې دې تاثیر د انقلاب لري

تاته دې د خپلې خولگۍ هسې اهمیت نشته
سمه د خرما په څېر ده خوند لري ثواب لري

هغه د حیا په څادر پټه پښتنه پېغله
نه ! لیدی یې نه شي په مخ وه جوړې نقاب لري

ته خو د درمان د ژوند کتاب په دقت ولوله
هره یوه پاڼه یې ځانگړی د عشق باب لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې داسې يارانې ته زړه نا زړه دی
دا سړی د ژوند له خونده خبر نه دی

ايسار کړی زړه ښونکي بېلتانه دی
دا مين دې نوره تنگ له ژوندانه دی

دې سړي ته پلار گټلي ده گرم نه دی
دا چې داسې تر تنکي بريزر اوده دی

خوشبوياني د جنت محسوسومه
سر مې ايښی د مورکۍ په زنگانه دی

درمان گله پېغورونو ته جوړ نه شو
بس دی درومه زياتي لمر په راخاته دی

غزل

دا خو ځکه دومره ډېر تاثير لري زړه وړونکي دي
سترگې يې دوې غبرگې شهزادگۍ باڼه ساتونکي دي

خدايه راته خبر پېښوې هر څه پېښېدونکي دي
تاو مې له زړگي نه د يادونو ځان وژونکي دي

څنگه خولگۍ درکړم اشنا څومره ډېر ليدونکي دي
نن سبا خو ياره ديوالونه حال ويونکي دي

زه خو د رقيب له انتخابه خبر نه يم خو !
ماته يې په ټول وجود کې سترگې زړه راښکونکي دي

نن سبا دې ياره د ښايست موسم ښه گرم دی
نن سبا دې ياره په زرگونو پېرودونکي دي

اوس چې دې درمانه د زړگي وينې ورگډې دي
اوس دې په هر ځای کې د غزلو خوښونکي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشــې رانــه يوســې بــې خــوبي رابانــدې گرانــه يــې
تــه لکــه کلاســيکه موســيقي رابانــدې گرانــه يــې

راشــه تــه د خپــل حســن تــاثير لــه مانــه وپوښــته
اخ لکــه د شــنو بنگــو مســتي رابانــدې گرانــه يــې

تاتــه بــه د ســتا د غنمرنگــي ښــکلا څــه وايــم
ســمه لکــه پاڼــه د بــبري رابانــدې گرانــه يــې

بد مې راځي څوک چې ستا په حسن انتقاد لري
تــه مــې لکــه خپلــه شــاعري رابانــدې گرانــه يــې

اوس دې هېرول راتــه ناشــوني دي قربــان دې شــم
اوس خــو مــې حصــه يــې د زړگــي رابانــدې گرانــه يــې

تاتــه بــه دا ســتا د گرانښــت څــومره انــدازه ښــيم
نه ! حساب يې نه کيږي بيخي رابانــدې گرانــه يــې

اوس چــې دې درمــان تــش تصــور د بېلتانــه وکــړم
رامــې شي پــه ذهــن بېخــودي رابانــدې گرانــه يــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نفرتونو د زړگی کړلو صنمه تیږه
له دې نه وروسته به په زړه پورې تړمه تیږه

اوبه به یم خو حوصله مې د فولادو جوړه
ته به مې گورې چې زه څنگه نرمومه تیږه

زه لارویان د محبتپه گلابونو ولم
د نفرتونو لارویو ته ساتمه تیږه

ښکلي کم نه دي خو چې ته مې اتخاب کړې پکې
ښکلیه په غره کې وي یوه نیمه اهمه تیږه

منمه ستا لاس ته راوړنه به اسانه نه وي
چې غمی غواړمه نو خود به ماتومه تیږه

ته به تر څو پورې اشنا ځان بې خبره ساتې
زه به ترکومې په دیوال درغورځومه تیږه

منې کنه اخېر دې هم له خولې نه (واه) ووتل
زه خو شاعر یم په خبرو راولمه تیږه

ریباره څه وایې هغې زما غزل اورېده؟
یاره په خوله د برکت شه اړومه تیږه

درمانه ځم د نفرتونو شیطانان پرې ولم
د زړه په جیب کې په دې طمعه گرځومه تیږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه کار پیدا کومه څه روزگار پیدا کومه
د ژوند د ښه کیدو لپاره یار پیدا کومه

زړگیه د زړگي ناسور زخمونه پرې گنډمه
چې گرځم ورته ستا د زلفو تار پیدا کومه

بازار کې مې هېچاته د شهرت ضرورت نشته
یاقوت یم ځان ته خپله خریدار پیدا کومه

تصویر دې په بټوه کې راسره ځکه ساتمه
زړگي ته پرې څه ډاډ او څه کرار پیدا کومه

په هره یوه ښکلا پسې چې سترگې گرځومه
له دې لارې اشنا پروردگار پیدا کومه

د ژوند سختو حالاتو ته زړه نه بایلم درمانه
په مثل د اوبو یم ځان ته لار پیدا کومه

غزل

کلونه چې د ستا په بېلتانه اوښتي دي
جانانه توري وینې مې په زړه اوښتي دي

په ورځ د قیامت به خدای ته څه وایي ځواب
خونونه دې اشنا په هر بانه اوښتي دي

برند بانه ولاړ یې رقیبان دي ټیټې سترگې
ښکاره ده پر مغلو پښتانه اوښتي دي

زما په بېرته تگ باندې چې ته نه وې خفه
تک سره دې له ژړا ولې لیمه اوښتي دي؟

خامخا که ورک شو نه سپینچکه ځای مې ته یې
زړگي ته مې د ستا د نظر غله اوښتي دي

اوس دې نو درمانه نشم پرېښودلی
اوس نو له ورخونو نه اوبه اوښتي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د محبت په خاوره پټ یې کړم ظاهر یې کړمه
ورک شوی زړی وم زرغون یې کړمه ډېر یې کړمه

دا ته چې وایې له یارۍ نه په لاس څه درغلل
په سترګو ړوند شي شېخه نه وینې شاعر یې کړمه

خبر شوم نن هغې زما تصویر ته اور واچوه
راته ښکاره شوه په تمامه مانا هېر یې کړمه

یرېږم نه د انسانیت ځنځیر ترلی یمه
دا چې رقیب ته هم څه نه وایمه خاطر یې کړمه

زمونږ په چم کې د بادونو موسم بیا راسر شو
دسمال دې راکړه چې له غاړې نه چاپېر یې کړمه

زه وم ولاړ رقیب مې یار ته ورتر غاړې وتو
که مړ یې نه کړم د مرګي په غاړه تېر یې کړمه

غزل

چې ستا دغه ښایست وي او زما نظربازي شي
لوګي دې بیا تر منځ د جهان واړه سپیلني شي

له هرې خوا چکچکې شي له هرې خوا غورځې شي
ورګډ چې په اتڼ کې د ریحان* غوندې ژڼکې شي

زما د نظر تاو به هم منې چې درته ګورم
راماته دې نرۍ نرۍ خواله په اننګي شي

* کبیر ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نګـاره ګـلاب مخیـه سـنځل بویـه چېرتـه ورک یـې
زر راشـه هسـې نه وي چې بې خونده پسرلي شي

تـه وګـوره چـې دا بـه د عشـق کومـه مرتبـه وي
جانانـه پـه سـترګک کـې چـې د اخـتر مبـارکي شي

نــو زه ګــورئ هغــه ولــس پــه مــړو حســابومه
چـې مینـه پـه پیسـو شي او شـاعر یې دربـاري شي

درمانـه چـې هـر بیـت یـې د زړګـي پـه وینـو لیکـې
نـو خـود بـه د هـر ځـای کـې د غـزل ثنا خـواني شي

غزل

مغلـو سـترګو دي کـه لـږ هـم دلسـوزي ونـه کـړه
زړه مـې پښـتون وو زړه مـې هـم ورتـه زاري ونـه کـړه

بــې ننګــه یــار راسره دغــومره ځــواني ونــه کــړه
تـش پـه سـترګک یـې هـم د عیـد مبـارکي ونـه کـړه

د وخـت جـابر کـه راتـه پښـې او لاس پـه زور وتـړل
ویـاړم پـدې پښـتون ضـمیر مـې غلامـي ونـه کـړه

د سـفر ورځـې بـه زه خـاورې پـه خونـد تېـرې کړمـه
په مسکو شونډو دې اشنا خدایج پاماني ونه کړه

منم تندی دې په سجدو باندې داغ ،داغ کړلو خو
بدبخت یې ډېر، د چا په زړه دې پاچاهي ونه کړه

زمـا لـه پښـو ملګـرو تـل تیـرې ویسـتلې دي خـو
مـــا د ملګـــرو سره کلـــه غـــداري ونـــه کـــړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــې پــه پــاړجنو شــونډو تــا وکــړه مُســکا لالیــه
ایلــه بیلـــه پـــه مـــا کـــې وچلېـــده ســـا لالیـــه

کــړم پــه پنځــه وختــه لمانځــه کــې دا دعــا لالیــه
خدایج خو دې تا کړي ددې ټول وطن پاچا لالیه

حــالات کــه هــر څــومره ســتم کــوي پــر مــا لالیــه
خــو ســتا پــه ســترګو کــې دې رانــه شي ژړا لالیــه

پـــه اننګـــو دې ښښـــتن بېلـــه لوربنـــه کـــړي
نـــه ! ګلابونـــه دومـــره نـــه لـــري ښـــکلا لالیـــه

یــاره چــې بیــا دې ســنځل بویــه څنــې وســپړلې
تغــیر بــه خــود کــوي د چــم آب و هــوا لالیــه

ویـل یـې درمانـه زه دې څنـګ پـه څنـګ ولاړه یمـه
پـــام غمازانـــو تـــه دې وار نشـــی خطـــا لالیـــه

غزل

ذهـــن زمـــا د خمارونـــو پـــر پالنـــګ پـــروت دی
پـــه اننګیـــو کـــې د لیـــې لیـــې بنـــګ پـــروت دی

خـــدایج خـــبر نـــور بـــه زه لـــه چانـــه متـــاثر وم کنـــه؟
خو په غزل کې مې دا ستا د شونډو رنګ پروت دی

دا ســـتا د حســـن جنګیـــالیو پکـــې شـــپې کـــړي دي
د زړه محـــل مـــې لکـــه وران دارلامـــان ړنـــګ پـــروت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لوړې مري خو لاس د خېر لپاره نه غځوي
په دې سړي کې لا پښتو پرته ده ننګ پروت دی

په دې وطن کې به د سولې لمر په ګرانه وینې
په دې وطن کې داسې ګڼ سیوری د جنګ پروت دی

جانانه نه! د موسیقار د وس خبره نه ده
اخ په خبرو کې دې څه ښکلی آهنګ پروت دی

تا څه ویل خو پوی پرې نه شومه چې څه دې ووې
درمانه زړه کې مې تر اوسه پورې زنګ پورت دی

غزل

دا څوک سر ماښام پاس پر بلۍ ولاړه ده
سپوږمۍ یې سلامۍ ته تیارسۍ ولاړه ده

شیخ ولې ترې نه تښتي دا که نه وای دی به نه وای
دا مینه ده په سر چې یې نړۍ ولاړه ده

یو چا د ښار له چوکه یو تصویر دی را ایستلی
خاوند یې بم وژلی دی ګډۍ ولاړه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا یې راته کړله خدایزده چا پسې امین کړه
پرون نه تر دې دمه مې سلګۍ ولاړه ده

دعا راپسې وکړه موري بخت مې کوټه شوی
په منځ د دریابه کې مې کشتۍ ولاړه ده

راځه چې مینه وکړو دې حالاتو ته خو ګورې
نرۍ د نړیدلي پاڼ پر ژۍ ولاړه ده

چې نه ژاړم دا نه ده چې خفه درپسې نه یم
درمانه له ژړا نه مې مرۍ ولاړه ده

غزل

ژوندی یم په همدې زما ګزران تړلی دی
په مټ کې مې تصویر د خپل جانان تړلی دی

دیدن راکړه که ښکلي غزلونه رانه غواړې
ددغې للمې فصل په باران تړلی دی

ما ویل چې دا مې ذهن داسې ولې پیریانی شو
دا تا چې په اوربل پورې ریحان تړلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهل مرتبه تر دغې بریده رسیدلې
انسان حلالولو ته انسان تړلی دی

د وخت پر کړلیچنه لاره تا پورې درځمه
روان یمه په ځان پسې مې ځان تړلی دی

په ما د نفرتونو منترونه بې مانا دي
د مینې په څرمن کې مې وجدان تړلی دی

له خپله کوره تښتي او ستا کلي ته در درومي
په څه عجیبه کوډو د درمان تړلی دی

غزل

ته بې مینې ژوند کوې او زه په چا مین یمه
تا څخه ملګریه په همدې ټکي ځواکمن یمه

ستا په څېر خو نه یم چې مغرور یم کبرجن یمه
شکر خدای(ج) پټ کړی زه د مینې په څرمن یمه

ما چې دې د ګل سره تشبه وکړه غلط شومه
ته له ګل نه ښکلې یې نګاره دروغجن یمه

ته یې، چې بې مینې یې بې مالګې یې بې خونده یې
زه په دغه برخه کې غني یم ښه شتمن یمه

شاید مهربانه شې او مینې ته دې زړه وشي
لا خو دا امید لرمه لا خو درته ژمن یمه

دغه شاعري ده درمان ګله چې پاچا یم پرې
نور کني څه سره او سپین خو نه لرم نېستمن یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که د پخوا په څېر مستي زما په زړه کې نشته
ستا هم د حسن نظارې د مخ په وره کې نشته

د ستا په نه شتون کې د مرگ تر بریده ورسیدم
تا خو به وې اشنا چې زور په بېلتانه کې نشته

چې مې په زړه وي هم هغه کیسه په خوله کومه
لکه د مار په څېر مې دوې ژبې په خوله کې نشته

چې مې له زړه ستا د یادونو گرمي وتښتوي
دومره مجال نو د دې جدي په ساړه کې نشته

شاعر سړی یمه په مینه زندگي تېروم
د نفرت عکس مې د زړه په دیواله کې نشته

درمانه یار به د ژوندون فصل په څه اوبوي
د مینې څاڅکی یې د فکر په ویاله کې نشته

غزل

ستا په نه شتون کې مې په زړه بالا سختي تېره کړه
د نړېدلي پاڼ پر ژۍ مې زندگي تېره کړه

نه ته میئن شوې نه د قدر د مینو وکړو
په عبسیاتو دې اشنا خپله ځواني تېره کړه

د نیم کښو تمبو له څار دې مینه زیاته نه کړه
په ما دې ټول عمر همدغسې نښتي تېره کړه

ما دې یو ځل هم په مَړو سترگو دیدن ونه کړ
شکر خاوند چې ستا د حسن پاچاهي تېره کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا چې په ټوکو کې د نه راتلو خبره وکړه
په ما دې سمه دمه تبه د مرگي تېره کړه

زه خو د ټول عمر دیدن ته وږی پاتې شومه
ماته یې څه که تا په حسن کې خاني تېره کړه

زه مې په هر غزل کې مینه دومره ځکه ستایم
چېرته د مینې کلیمه که مې لالي تېره کړه

ما دې کړې ورځ د راتګ څوکیداري وکړله
دا درته چا وې چې کړې ورځ مې خالي تېره کړه

د زړه درمانه په دې ټکي ګیله من یمه چې
د ستا په شتون کې مې هم دومره بیماري تېره کړه

غزل

هره خبره چې په هر محفل کې تا کړې ده
ما یې غوښتنه درنه بیا کړې ده ، بیا کړې ده

ما چې ستاینه په هر ګام ستا د ښکلا کړې ده
قدرت په تا کې د رنګونو انتها کړې ده

سترګې مې سرې دي خو قسم دی شرابي نه یمه
ستا د تصویر سره مې ناسته تر سبا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما واړه عمر د الفت توره تېره ساتلې
ما واړه عمر د نفرت په ضد غزا کړي ده

د سیند په منځ کې مې ولاړه کشتۍ وچلېده
له دې نه ښکاري چې مورکۍ راته دعا کړي ده

ظالمه ماته خو قاتل د انسانیت مه وایه
((ما د دښمن مړي ته هم بالا ژړا کړي ده))

هغه چې هر ځل پکې خپل صفت ته ځیر شي وایي
«درمانه واه ، واه په غزل کې دې بلا کړي ده»

غزل

کوومه په لمبو کې زندګي ، زړه مې خوږېږي
چې څو وي دا وژونکي جدايي ، زړه مې خوږېږي

هندو، که مسلمان وي خو چې مري ، زړه مې خوږېږي
انسان سره لرمه خواخوږي ، زړه مې خوږېږي

دا ستا د بڼو لاندې مې زړګی اوسيدل غواړي
پښتون کړي د مغلو غلامي ، زړه مې خوږېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا زړه به جوړ د کاڼي وي انسان ته ټوپک نيسې
خو زه وژلی نشمه ميږي ، زړه مې خوږيږي

اشنا لا مې غاښونو کې زور شته لوېدلی نه يم
خو زړه مې نه شي ستا په اننګي ، زړه مې خوږيږي

ته هله ، هله زر کوه بنګړيو ته جڼ ورکړه
راواوروه کلاسيکه موسيقي ، زړه مې خوږيږي

چې دې د زړه درمان رابانـدې کومې کوډې کړې
چې ځي زړه مې خوږيږي چې راځي ، زړه مې خوږيږي

غزل

چې ورته ګورم له حيا نه يې باڼه غورځيږي
ددې منظر په نظاره کې رانه زړه غورځيږي

بېلتون ځپلي خلک داسې خوري تيندک په لاره
لکه په سمه دمه لاره چې ړانده غورځيږي

څه وايي ! زه به اوس رقيب ته هم زاری کومه
دا به نو پښو ته د مغلو پښتانه غورځيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس کـه هـر څـو دی د غـرور پـه دنگـه څوکـه ولاړ
خـدای(ج) مهربـان دی یـوه ورځ خـو بـه راوه غـورځېږي

اوس مـې نـو هغـه ښایسـت نشـته هجـر وځـپلم
اوس مې له څڼو نه گېډۍ ، گېډۍ ویښته غورځېږي

دلتـــه لا هـــم د پخـــواني رواج پالنـــه کیـــږي
دلتـه اوس هـم پـه مسـافر پسـې اوبـه غـورځېږي

غـم دې گلابـه پـه درمـان عجیبـې چـارې وکـړې
لکـه یـو زوړ دیـوال پـه څـاڅکي بارانـه غـورځېږي

غزل

ما سره که جوړ دی او که وران دی په ما گران دی
څه کوې ! جانان خو نو جانان دی په ما گران دی

مـنم لـه رنگـه تـور لکـه ریحـان دی پـه مـا گـران دی
اباد چې پرې زما د زړه گلدان دی په ما گران دی

ځـار د ناڅـاپي دیـدن د کیـف بـه یـې څـه وواېـم
اخ اللّٰه ! پـه سره اوړي بـاران دی پـه مـا گـران دی

زه چېرې هم مذهب ته د چا نه گورم چې څوک دی
خو بس چې په سهي مانا انسان دی په ما گران دی

رښـتیا کـه وي رقیـب دې د انـې سړی هـم نـه دی
جانانه خو چې تاته دومره گران دی په ما گران دی

چـې تـا راپېـرزو کـړی دی پـه سر سـترگو منظـور دی
ملگریه دا چې درد دی که درمان دی په ما گران دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نیمه شپه کې یم ستا بندې دروازې ته روان
له خپله لاسه یم اشنا د مرګي خولې ته روان

په خدایځ باور لرم دعا مې د مورکۍ راسره
څوک وایي زه یمه تش لاس مقابلې ته روان؟

دغه د نن سبا شیخي هم ، سړی څه ووایي
شپه په خلوت کې وي سهار وي میخانې ته روان

چې دې یو ځلې بېنوا له دره وشړلم
زه به په کومو سترګو بیا وم ستا کوڅې ته روان

له خپله لاسه چې کتاب سوځم مکتب ورانوم
زه له رڼا نه په لوی لاس یمه تیارې ته روان

زمونږ تقدیر هم څه د تورو سپو ښځلی لاس دی
مونږ د اختر په ورځ کې هم وو هدیرې ته روان

درمانه بیا یې د دیدن وعده راکړې راته
درمانه بیا یم د غزلو سرچینې ته روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تا شاړې شوې حجرې سندرې نه وايي څوک
اوس د پخـوا پـه څېـر تېـې سـندرې نـه وايـي څـوک

چېرتــه چــې ښــکليه يــاراني د سر پــه بيــه کېــږي
هلتــه بــه خــود د يــاراني ســندرې نــه وايــي څــوک

د هــرې پيغلــې چمبــه زده وي هــم ســندرې وايــي
خو ستا په څېر خوږې ،خوږې سندرې نه وايي څوک

تــه چــې زمــا تــر مــخ رقيــب سره تېرېــږې خانــدې
گــوره پــه سر د جنــازې ســندرې نــه وايــې څــوک

دا نــن ســبا موســيقى ورکــې شــه مغــزه خــوږوي
اوس د کلاسيک دور پستې سندرې نه وايي څوک

د مينــې تــاو بــه تــه تــر کــومې پټــوې درمانــه
هسې عبس تر نيمې شپې سندرې نه وايي څوک

غزل

چــې د ريبــار پــه خولــه د عيــد مبــارکي رالېــږي
پـــه مـــا مينـــه جينـــۍ ماتـــه زنـــدگي رالېـــږي

دا پـه سـپېره خـزان کـې زيـري د سـپرلي رالېږي
پـه سره غرمـه چـې ځونډيـداره دسـمالگي رالېږي

هغـه د مينـې اظهـار څـه پـه ښـه انداز کـې کـوي
پـــه کاغـــذونو کـــې د زړونـــو رســـامي رالېـــږي

د بام په سر بانـدې يې شنه کشمالي مه ورانوئ
هـــوا تـــرې ماتـــه خوشـــبوياني د لالي رالېـــږي

دغـه جينـۍ مـې جـوړې شر تـه کېښـنوي درمانـه
پـه شـنه سـهار راپسـې گـوره مـات بنگړي رالېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څار له ماشومتوبه څومره ښه وو چې واړه وو
هېڅ له درده غمه خبر نه وو چې واړه وو

اوس نو په وریښمینو بالښتو راته خوب نه راځي
اخ اللّٰه په تیرو به اوده وو چې واړه وو

کلي کې به غم وو که ښادي وه بې پروا به وو
مونږ به پټ پټوني پسې مړه وو چې واړه وو

زه د اور لمبه ومه ته ځاله د مچیو وې
سم د شیطانانو له کاله وو چې واړه وو

اوس مو نو هغه ملا یو بل سره لیدی نشی
چاته چې له ټول جهان خواږه وو چې واړه وو

گوره او مړی به مو درمانه سهار وخوړه
خدای(ج) شته ټوله ورځ به پرې ماړه وو چې واړه وو

غزل

مونږه ملامت نه وو که شوې مو پسې خولې اوبه
واه ددې جینۍ خو په مرۍ کې ښکاریدې اوبه

پام چې شرافت خو مې د ضعف ټکی ونه گڼې
غرونه به سوري کړي که ورمخه وکړي مړې اوبه

خدای(ج) دې یې رښتیا نه کړي بېگاه مې داسې خوب لیده
یار دې په سفر روان وي ته پسې شیندې اوبه

تږی د چینې غاړې ته کېښناستم رایاده شوې
خدای(ج) منې کنه! که په مرۍ مې تېرېدې اوبه

ستا په جنتي لپه کې مورې بیا اوبه څښمه
داسې خوږې لگي لکه وي چې د مکې اوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه! چې مینه نه کړې صفا ووایه چې ځم درنه
هسې نو اشنا راپسې ځله خړوې اوبه

ښکلي به وي ډېر خو یاره ستا په څېر کیدی نه شي
چېرته د ډنډونو اوبه ، چېرته د چینې اوبه

پرېږده رقیبان خو له باران راوتي خوړونه دي
ته لکه په سره اوړي د یخ ګړي سړې اوبه

داسې ستا په سپین جبین د سپینو خولو ډنډ ولاړ
ته وا په راڼه لوښي کې ایښي دي رڼې اوبه

دا چې ته د دې دور له ښکلو نه وفا غواړې
دا به نو زړګیه ته له کاڼو رازېښې اوبه

ښکاري درمان ګله بیا د هجر تاو وهلی یې
څنګه په دې یخ ژمي کې یخې ، یخې څښې اوبه

غزل

بیا د اوښکو او سلګیو جوړ محفل دی ورته ناست یم
نیمه شپه ده د ټکر په غبږ غزل دی ورته ناست یم

نن مې کړی په یو ګل ګزار د ګل دی ، ورته ناست یم
اوس یې ګورم چې یې څه عکس العمل دی ورته ناست یم

چې خفه نه شي پښتون یم د زړه وینې ورکومه
دا ستا یاد مې بیا د زړه په کور متل دی ورته ناست یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر نه کړم چې وعده ورته وریاده شي او راشي
خو څه ګورو به په لوی الله توکل دی ورته ناست یم

د هغې د خونړو بڼو لښکر ته مخامخ یم
ښه پوهېږم چې راغلی مې اجل دی ورته ناست یم

مینه غواړم کبر نه کړم چې په چا باندې یې ګوري
که تڼی دی که ګربز دی که منګل دی ورته ناست یم*

د هغې د انتظار د زور به څه وایم درمانه
د وجود په هر هډوکي مې اور بل دی ورته ناست یم

* تڼي،ګربز او منګل د خوست دې درېو قومونو نومونه دي

غزل

دا ته وې چې له نازه غړېدې په ترنم
ما وې که له چا اورمه ټپې په ترنم

سندرې خو بس هسې هم سندرې وې کنه
خو ته یې چې کوې راته کیسې په ترنم

نشه په ساده پیو کې ورګډه کړې د بنګ
ګل لښتې دا غړکه چې مږې په ترنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه بلبل غږیه راته وکړه څو ټپې
لږ خو مې رنګینې کړه شیبې په ترنم

ما ویل چې موسیقار دی غږوي چېرته سرګم
سرې شونډې دې له یخ نه رپیدې په ترنم

دا ستا په موجودیت کې مې وي ژوند داسې رنګین
رنګینې چې وي ځنګ مشاعرې په ترنم

مړوند خو دې هېڅکله خالي مه شه له بنګړیو
همداسې چې راځې داسې چې ځې په ترنم

غزل

یار مخامخ دی او ته ګونګ ولاړ یې
ته وا خوړلي د دي بنګ ولاړ یې

اوس نو د ټول کلي کیسه کې نه یم
ښکلیه چې ته زما تر څنګ ولاړ یې

د ښکلو منځ کې غنمرنګه اشنا
لکه ببری لکه لونګ ولاړ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رقیبه یار لکه د سولې سمبول
ته لکه جنگ هسې بدرنگ ولاړ یې

پښتونه لړ خو دې ځان وپېژنه
دا ته له چا سره کړې جنگ ولاړ یې

مشرهله تا خو مې دا تمه نه وه
څه د بې ننگ سړي په ننگ ولاړ یې

درمانه څه خو شته خو نه یې وایې
دا چې وهلی دې دی رنگ ولاړ یې

غزل

جانانه چې د مینې برنامه درسره نه وه
ژوندوی وې ، خو د ښه ژوند طریقه درسره نه وه

اشنا په ظاهري څېره دې تېروتم غلط شوم
((ته تش کاغذي گل وې هېڅ وږمه درسره نه وه))

هوښیارې ځان د خلاص کړو رانه ، برینگ په ژړا سر شوې
د نه راتلو چې بله بهانه درسره نه وه

زما په ژوند راوستی انقلاب دې جوړې هېر وو
روانه وې ، په سر سره لوپټه درسره نه وه

ما گوره په نښتي جنگ کې هم د ژوند ناري کړم
دا مه وایه چې ښکلي مفکوره درسره نه وه

د زړه له درد مې څنگه وی خبر د زړه درمانه
زما په څېر د درد درنه رشته درسره نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې لـه تـا خـو زنـدګي وي داسـې سـخته
لکـه اوړي کـې مـزل کـړي څـوک پـه دښـته

سـتا لـه زوره يـار راتلـی نـه شي ديـدن تـه
خـدای تـه ګـوره لـږ خـو ودرېـږه اورښـته

زه د تـــورې لـــه ګـــزاره نـــه مـــړ کېـــږم
کـــه مـــړ کېـــږم نـــو د مينـــې لـــه کمښـــته

سـتا مړونـد بانـدې مـې سر ايښـی اوده يـم
څـــه بـــه وايـــم د ورېښـــمو لـــه بالښـــته

لـه منګـول چـې دسـاتلي مرغـان درومـي
پـــه تـــا څـــه وکـــړم زمـــا بختـــه کمبختـــه

يـــار ولاړ د رقيبـــانو پـــه ټـــولي کـــې
زر پـــه خـــاورو کـــې پراتـــه دي بـــې ارزښـــته

پـــه ماښـــام څنګـــه اوده شـــولې درمانـــه
د مينـــو خـــو ناســـتی وي تـــر ناوختـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بیـا د کـوم میـئن دي ارمانونـه رنجـېږي ، رنجـېږي
پراتـه دي پـه گـودر کـې گلابونـه رنجـېږي ، رنجـېږي

څـو کـه زمـا او سـتا پـه مینـه ډېـر کالونـه تېـر دي
تـر اوسـه دې ساتم د لاس خطونـه رنجـېږي ، رنجـېږي

هــر څــوک د مســافر لالي جیبونــو تــه ورگــوري
څوک نـه گوري ددې سرې لاسـونه رنجـېږي ، رنجـېږي

د مینـې پـه مجلـس کـې چـا د کرکـې کیسـې وکـړې
دا چـا مـو کـړل ورغـلي پرهرونـه رنجـېږي ، رنجـېږي

زړه مـورکۍ یـې تشـو تصـویرونو تـه ویـر کانـدي
پراتـه دي پـه تـابوت کـې اندامونـه رنجـېږي ، رنجـېږي

واه ! دا بـه د ښایسـت نـو څـومره لـوړه مرتبـه وي
چې نور د ښایستونو یې کړل غرونه رنجـېږي ، رنجـېږي

تـه یـې چـې لا هغسـې یـې تمـه د یـارۍ کـړې
هغـې دې کـړل درمانـه تصـویرونه رنجـېږي ، رنجـېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوړی دی دښته ده تر لرې لرې سیوری نشته
خاونده کومې خوا ته وتښتمه لوری نشته

انسان وژنه که باداره تکړه توب وي دلته
په زغرده وایمه له مانه بل کمزوری نشته

دا چې تمامه ورځ په شا د پالش بکس ګرځوي
ددې غریب ماشوم په سر د بابا سیوری نشته

تا به اوس څنګه زه د مینې په ارزښت پوهوم
چې په مازغو کې دې اشنا د مینې توری نشته

نور انتظار یې بې مانا دی ځه چې ځو درمانه
رڼا لرېږي په اسمان کې په نوم سیوری نشته

غزل

ته چې رقیب ته په مشکنو جوړوې هېندارې
دا مې په زړه کې په لوی لاس راماتوې هېندارې

چې مینه نه کوې نو ګرانې زړه مې مه خوږوه
د بام په سر راپسې ځله پړکوې هېندارې

زه به اوس یاره تاته ستا د ښایست څه وایمه
مبالغه دې نه وي یاره شرموې هېندارې

نظر مې برېښي په ما ګرانې درکتی نه شمه
په ګلدوزي غاړه کې ستا وړې وړې هېندارې

که په تاوجنو شونډو ښکل شي خدایږو ویلي به شي
ستا انګې داسې راښه لکه رڼې هېندراې

درمانه نه یم ملامت چې ورکتی نه شمه
د جلوه ګر نظر له زور یې پټېدې هېندارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه د فکرونو په سکروټو کې یې زړه پرېوتی
دا سړی ګوره چې یې سر په زنګانه پرېوتی

دغه سړی د یار د سترګو ذکر فکر کوي
ما وې ملا دی د تهجدو په لمانځه پرېوتی

چې د ړندو په څېر تیندک په لاره خورمه ځمه
خوږمنو سترګو ته مې یاره ستا بانه پرېوتی

دا څومره ښکلي سولییزه نظاره جوړه ده
دا سپین زړوکی د هغې په دیواله پرېوتی

دا سور ګلاب په دې ریښې ، ریښې ګریوان کې ګوره
ته وا پاچا د ملنګانو په کاله پرېوتی

زه د مینې پیغلې نښه درته وښیمه
درمانه تل یې وي نغن په تناره پرېوتی

غزل

غم دې وي راسره تل چې اوده کېږم
ترینه خورم د خوب درمل چې اوده کېږم

ستا د یاد له میروړیو نه یرېږم
په ځان چوف کړمه غزل چې اوده کېږم

ته چې ځنګ ته ږدې خنجر په جنګ میئن یې
زه خو ځنګ ته ږدمه ګل چې اوده کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ سکون مې روح ته راشي چې تصویر دې
کړم په دواړه مخه ښکل چې اوده کېږم

ته ورځه د پاچا زویه ځه اوده شه
څوک به وساتي مورچل چې اوده کېږم؟

چې ماښام له مزدورۍ نه ستړی راشم
سر ته ویړه کړم څنګل چې اوده کېږم

د درمان په سر مې جنګ ته ملا تړلې
د بارودو په کمبل چې اوده کېږم

غزل

تا به چې هر مازدیګر ماته راویشتلې تیږې
د مینې زور وو چې په ګل به بدلېدلې تیږې

په سره غرمه دې سترګې تورې کړې خواري دې وکړه
وچو وښو کې دې صنمه ومړلې تیږې

جار د هغو خلکو ایمان ته سلامي پکار ده
چا چې له لوږې نه په نس پورې تړلې تیږې

زه وم چې تاته مې ټول عمر ګرځول ګلونه
ته وې چې ماته دې ټول عمر ګرځولې تیږې

خبر شوې نن هغې ته خپله خدای ورپېښه کړله
چا چې زما او ستا تر منځه ټکولې تیږې

درمانه څله یې په سرو سترګو کې سترګې ګنډې
درمانه څله سرو مچیو ته ور ولې تیږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر خپلې وسې مې خواري او ښه محنت کولو
ته چې زما نه شوې زياتى زما قسمت کولو

دا چې په هر گام تا له مينې شکايت کولو
تا مينه نه کوله تا يې تش عادت کولو

دا علامه د قيامت ده که نوښت دی د وخت
نن چې ساقي د ملايانو امامت کولو

رقيب په گوښي ځان اشنا دومره غښتلى نه وو
دا چې برلاسى شو نو تا يې حمايت کولو

هغې سړي گوره اوس خوب د پاچاهۍ ليدلى
چا چې ټول عمر د سرونو تجارت کولو

درمانه ښه شوه چې په نيمه لار يې پرېښودلې
چې نفرت خپلو ته د غېږ د محبت کولو

غزل

دا مه وايه چې ته له مانه هېر يې محترمه
د زړه په هره پوله مې چاپېر يې محترمه

کيسه يې که رومان يې او که شعر يې محترمه
خوږ يې ، ته که لږ يې او که ډېر يې محترمه

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمه
خو ته يکې د سوي لاس په څېر يې محترمه

ما مه پوښته ، چې څنگه يمه ، ښه يمه ، بد نه يم
ما پرېږده ، ياره ته وايه ، په خېر يې محترمه

که لاس واخلې درمانه په مرگي کې مې شک نشته
وجود ته مې د روح غوندې راتېر يې محترمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۱۴ کال د جون میاشت کله چې په شمالي وزیرستان کې د پاکستاني پوځ عملیات روان وو

وزیرستان!

د وخت د ستر غلیم سره په شر وزیرستان دی
د هر یوه خبر د سر خبر وزیرستان دی

خبر اوسه د ډېرو زورورو ښکر یې مات دي
دا هغه توریالی دی هغه نر وزیرستان دی

خیبر دی که کابل که کندهار دی مېړني دي
خو ومنه د ټولو سر لښکر وزیرستان دی

په چا باندې به ګران وي او یا نه وي خو درمانه
زما د سترګو تور او د زړه سر وزیرستان دی

د کرکټ تکړه لوبغاړي شاهد مندوزي ته!

شاهده!

ټول عمر په سیالانو بریالی اوسې شاهده
د ژوند په هر میدان کې ننګیالی اوسې شاهده

په منډو کې تر هر چا ګړندی اوسې شاهده
همداسې د شپږیزو مېړنی اوسې شاهده

ته تل د مېړنو د سر سړی اوسې شاهده
همداسې زوړور او توریالی اوسې شاهده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه سـترگو د رقیـب کې تـل ازغـی اوسې شـاهده
اتـل اوسـې تکـړه اوسـې زمـری اوسـې شـاهده

همداسې مې د زړه د کـور سپرلی اوسې شاهده
نـرگس اوسـې گـلاب اوسې ببری اوسې شـاهده

زمـا د زړه پـه گوتـه کـې غمـی اوسـې شـاهده
نـوک دې راتـه خـوږ مـه شـه ژونـدی اوسې شاهده

۲۰۱۳ نومبر میاشت

غزل

دا چې ویـل دي چې پـه تـا مـې شـه یـاري زهـر
همـدې کیسـې خـو دې پـه مـا کـړه زنـدگي زهـر

جانـان زمـا دی، کـړي خنـدا لـه رقیبـانو سره
دا مـې پـه لـوی لاس پـه وجـود کـې خـوروي زهـر

داسې چې سپکې سپورې وایي خو په نرمه لهجه
یـار تـه مـې گـورئ پـه خـوږو کـې گـډوي زهـر

دا مـازدیگر او د جانـان د تللـو ضـد تـه گـورئ
دا مـې د زړه پـه هـره پولـه کـې پـاشي زهـر

دغـه سـړی گـوره نـور زغـم د بېلتانـه نـه لـري
دغـه سـړی گـوره چـې لیـې ، لیـې څښـي زهـر

وخـت بـه تـر څـو پـورې درمانـه دغـه جـبر کـوي
وخـت بـه تـر څـو پـورې درمانـه راکـوي زهـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا سر مې مات ښه دی خو نه ستا له څنګل نه لرې
وخت به تر څو ساتي مونږ داسې د یو بل نه لرې

ګل رنګې مه کړه اننګي په څادر مه پټوه
ظلم دی مه ساته ګلونه د بلبل نه لرې

د انتظار مزل به ووایه تر څو کومه
زه به تر څو وم په منزل کې د منزل نه لرې

اې د ورېښمینو بالښتونو په خوبونو روږدیه
د ستا په وس کې نه ده اوسه له مورچل نه لرې

تش په نښه کې یې تېشه وهې نور څه نه کوي
دا ناصح بوځئ د رندانو له محفل نه لرې

چې رانجه لرې کړې نو حسن دې پیکه شي داسې
لکه مطلع چې کړي څوک یاره له غزل نه لرې

د زړه درمانه دا ښایسته نظاره ورانه نه کړې
پام دا ګلاب خو بیخي نه کړې له اوربل نه لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زلفو چتر او ستا سپین ، سپین اننگي اوبرنگې
ته وا ساړه سیوري ته ایښي دي منگي اوبرنگې

دا ستا په زړه کې ښخ دي خپل د سرو بنگړي اوبرنگې
خو دربښکاره مې نه شوه چېرته مجبوري اوبرنگې

ډېره مې مخ ته ، مخ ته مه کېږه چې مرم له تندې
یوه مې روژه په خوله ده، بله گرمي اوبرنگې

لکه د یخ اوبو چینه چې سپینه سپینه اوړې
دا جل وهلی زړه به خود درپسې مري اوبرنگې

تا که د مینې په نوم تشې سترگې وزمبلې
زه به در اُف کړمه دا ټوله زندگي اوبرنگې

که بې له خدایه یې بل چاته هم جواز درلودی
درمان به کړلی ستا د سترگو بندگي اوبرنگې

غزل

مینه کوه که دې د ژوند ابادوله ځمکه
بې مینې ژوند لکه اشنا چرته شړله ځمکه

سخته گرمي به وه او لمر به سوځوله ځمکه
غریب دهقان به په بېلونو اړوله ځمکه

توکل په خدایج په نا لیدلي مخ مین شوم اشنا
د بارانه په نیت مې یاره وکرله ځمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې تر څو د غلامۍ سيورى په سر منمه
نو تر هغې به زه پردى ومه په خپله ځمکه

هغه شيبې به مې په ژوند کې چرته هېرې نه شي
ما به گيلې کولې تا به گروله ځمکه

چې له رقيب سره به يو ځای له ما تېر شو اشنا
زه به ولاړ وم خو له پښو مې تښتيدله ځمکه

داسې هم نه ده چې زه خپله لاره نه لرمه
منمه يو نيم غزل ليکم په بدله ځمکه

دا لر او بر پکې چا راوستل له کومه راغلل
ملگرو يوه ده له اټک نه تر کابله ځمکه

خلک اسمان ته لاړل ته په ځمکه پاتې ښه يې
کم عقله تا چې د غوايي په ښکر منله ځمکه

درمانه اوس به يې ساتمه له بدرنگو خلکو
زه چې ماشوم وم له مرغانو مې ساتله ځمکه

غزل

ماته راگران دي اشنا ماته دي سپيڅلي خلي
تا چې په تکه سپينه خوله کې دي وهلي خلي

چې مې نظر درپسې نښلي ملامت نه يمه
زما اشنا په بخملينو جامو نښلي خلي

هغې ته گوره په زړه غوړ لکه نښتر ولاړ دی
زه لکه وچ وابښه يم زه لکه منښلي خلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاونـده دا د غریبـۍ تصـویر یـې نشـم لیـدی
یـوه سـړي پـه ګرېوانـه کـې دي منـډلي خـلي

د وخت بادونه مې چې کومې خوا ته وړي ورسره
زمـا ژونـدون لکـه لـه ځـانګو غورځیـدلي خـلي

دا لېونتـوب کـه فلسـفه ده زه پـرې نـه پـوهېږم
یـوې جینـۍ راتـه پـه خـط کـې رالیـږلي خـلي

لکـه د سرو زرو پـه تـار کـې وي غمـي درمانـه
څـه پـه هـنر د پـه لفظونـو کـې پیـیلي خـلي

غزل

چـې مـې نظـر سـتا د نظـر سره پـه شر نـه وو
مـازیګر وو خــو اشـنا رنـګ د مــازیګر نــه وو

چې دا د هجر لوند څادر مې ورته ویر وی اشنا
پـه انتظـار ومـه خـو سـتا د وصـال لمـر نـه وو

بېګـاه د پـورې بیابـان کـې وو لـوی ظلـم شـوی
یـو مـړی پـروت وو خـو پـه تـن پورې یـې سر نـه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښـــکاره خـــبره ده ســـړيه ملامـــت بـــه وي تـــه
په دومره چم کې دې يو کس چې هم نظر نه وو

زمـــا پـــه مـــاتي کـــې لاليـــه دا ســـتا لاس وو گنـــي
دغـــه رقيـــب خـــو پـــه يـــوائې دومـــره نـــر نـــه وو

دغه غزل دي چې يې ډېر خلک ميئن کړل په ما
گنـــي ورکـــړي خـــو مـــې چاتـــه ســـپين او زر نـــه وو

د زړه درمانه چې په تا مې سترگې نه شوې خوږې
اخـــتر بـــه وو پـــه چـــا بـــه وو پـــه مـــا اخـــتر نـــه وو

غزل

هـــره ورځ وايـــم چـــې تـــړم بـــه د زړه ور درمانـــه
څـــه وکـــړم نـــه کيـــږي در اوړي مـــې نظـــر درمانـــه

وياړمـــه خبـــر دی کـــه ورپـــاتې مـــې شـــو سر درمانـــه
خـــو پـــه ژونـــدوني مـــې ورپرېښـــود ســـنگر درمانـــه

د پښـــتنو پـــه ســـيمه ژونـــد د سر خطـــر درمانـــه
يـــا بـــه جاســـوس يـــادېږي يـــا بـــه ترهگـــر درمانـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـه بـه تـر څـو وې پـه نـه ټکـي مـرور درمانـه
پـه رقيبـانو بـه تـر کـومې وي اخـتر درمانـه

ستا د بنو سره پـه جنـگ دی زړه تـه خـپر غواړمـه
يـو خـوا يـواځې سـړی بـل خـوا لښـکر درمانـه

زه بـه تـا وژنـم او تـه مـا اخـپر تـر کومـه پـورې
راځـه چـې پرېـږدو دا ورانـی او دغـه شر درمانـه

پـه سـفر ځـې لـه مـا نظـر غـواړې زه دا وايمـه
کـانې دې هـم نـه شي لـه کـلي مسـافر درمانـه

غزل

خـبر يـې بـې لـه تـا څنگـه وختونـه تېرومـه
اختـه يمـه مرگـي تـه شـپې او ورځـې لنډومـه

هغـه پـه لار روانـه زه شـپېلک پسـې وهمـه
لگيـا يمـه د سرو مچيـو ځـالې پوکومـه

تـر هغـې بـه پـه زړه د درد تهـاکې گرځومـه
تـر څـو چـې د حسـينو سره گـوتې ماتومـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا شل او زما نولس خو ته مه مرورېږه
سل واري ملامت یمه ناغه توبه منمه

جانانه مجبوري ده شپه تیاره ده هم ساړه دی
غربت دی تیلی نشته خو بس کاڼي به مړمه

سبا خو په سبا کې دی سبا به څه پیښېږي
درځار شم له ماښامه راته مه وایه چې ځمه

یو ښکلي ته غړېږمه د عشق په ارزښتونو
درمانه په پوکیو مړې سکروټې بلومه

غزل

کلونه پس مرور یار سره غږېږمه زه
له خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایېږمه زه

په دې هم شکر دی په دې هم خوشالېږمه زه
په یو اختر او بل اختر چې وریادېږمه زه

کله نه کله خو دیدن راکوه شین به ومه
د للمې گل یم بې بارانه خو وچېږمه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به تر کومې د پښتون د وجود وینه ومه
دا بې ارزښته به تر څو پورې تویېږمه زه

حالاتو داسې د یو بل سره دښمن کړلو چې
اوس چې روان ومه له خپل سیوري ډارېږمه زه

هره ورځ مرمه خو مې چېرې هم دا سوچ ونکړ
د چا لپاره او دا ولې وژل کېږمه زه

ته به تر کومې بې غوري کوې د زړه درمانه
د زړه له درده به تر څو پورې کړېږمه زه

غزل

دا زه چې راغلم ستا وخواته بیا عالي جنابه
تنها زندگي نه کېده له ما عالي جنابه

زه تږی د سره اوړي ته د یخ گړي اوبه یې
ژوندون خورا مشکل دی بې لتا عالي جنابه

یاران مې راته وایي څه ښایسته غزل دې لیک دی
زه ژباړمه دستا د مخ ښکلا عالي جنابه

دا ستا د هر یو امر تابعدار یمه په سترگو
زه یم لکه سرتېری ته پاچا عالي جنابه

لمانځه د استسقا ته ټول شریک سره روان یو
دا ټول کلی باران غواړي زه تا عالي جنابه

د خوږ زړگي درمان مې دومره گران ندی لالیه
پکار ده ورته ستا د خولې خندا عالي جنابه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې مې ليکلی ستا په سترګو او رخسار دی
ټوله شاعری کې مې همدا غزل شهکار دی

لا دې په جبين کې د رنګونو بيروبار دی
ځکه دې هر څوک د سر په بيه خريدار دی

زه مرګ ته خوشحاله يم چې دا امر د يار دی
وژنه مې جلاده بيا دې ولې راته وار دی

دا چې يې نيمګړی د ژوند هر يو کاروبار دی
ښکاري دې سړي ته مور او پلار کړی ازار دی

تاته ټوله ورځ په دغه لاره انتظار دی
دا مې زندګي ده ياره دغه مې روزګار دی

تاو دې له جبينه د ولولو زلفو تار دی
ته وا چې د سرو زرو له لعله تاو ښامار دی

اې د زړه درمانه ستا تهمت ورباندې بار دی
داسې چې خندان ولاړ درمان په سر د دار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړمه شوگیرې ، صنمه سترگې مې دروختې
خوب مې نشته اې ، صنمه سترگې مې دروختې

کله به راځې ، صنمه سترگې مې دروختې
گرځم بې نشې ، صنمه سترگې مې دروختې

کړې دې اشارې ، صنمه سترگې مې دروختې
څه دې راته وې ، صنمه سترگې مې دروختې

سترگې دې راواړوه تیاره مې له زړه لرې کړه
بلې کړه ډېوې ، صنمه سترگې مې دروختې

زه د بېلتانه تندې وهلی یمه تږی یم
ته لکه شیدې ، صنمه سترگې مې دروختې

زر شه له جبین نه دې د زلفو نقاب واړوه
پرېږده بهانې ، صنمه سترگې مې دروختې

وخت وشو درمانه چې د زړه په رنځ اخته یمه
مرمه درپسې ، صنمه سترگې مې دروختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

باور دې وشه چې مې هېڅ نه پېژنده موسيقي
خو دې نرۍ نرۍ موسکا دې کړه را زده موسيقي

تا چې په ما د کاڼي وار وکړو قربان دې شمه
د بنګړو جڼ نه دې راووته خوږه موسيقي

ته چې روانه وې پاوليو دې شرنګا کوله
په ټوله لار درپسې ګرانې غږېده موسيقي

لېونۍ تا چې په زړو جامو کې وکړو سينګار
ته وا يو ځای کړه موسيقار نوي زړه موسيقي

په ناز خندا کړه او خبرې غلې ، غلې کوه
غواړم چې واورم د کلاسيک دور پسته موسيقي

په نيمه شپه دې کريغې وکړې زړه مې وښويېده
څنګه بې وخته دې شروع کړله ځيږه موسيقي

چې مستانه ژړو اتڼ ته څڼې واچولې
درمانه خود به له مستۍ نه ګډېده موسيقي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لېونی شوی یې چې غواړې له هغې مچکي
زړه ! څنګه واخلمه له تکې سرې لمبې مچکي

جوړې په خپل ښایست میئنه شوې که څه چل وشو
چې هر سهار اخلې جینۍ له آیئنې مچکي

نازکې شونډې دې له یخ نه جنګېدلې سره
ته وا ګلپاڼو له یوې بلې اخېستې مچکي

چې هر سهار راوځم مور مې پر تندي ښکلوم
زه هر سهار اخلم یارانو له کعبې مچکي

چې زړه دې نه دی زور مې نشته نو دا ژاړې ولې
کفر خو نه دی که مې یاره وغوښتې مچکي

د زړه درمانه زه به نوم د پیالې نه اخلمه
خو ته وعده راکړه چې ته به راکوې مچکي

غزل

دا چې اوس په لاره پاڼې پاڼې ټولوم ګلاب
ګرم یمه درمانه چې بې قدرو ته لېږم ګلاب

جار دې له رخساره د ښو سیوري ته ژوند کوي
ته وا چې د غنو په شپاله کې دی مبهم ګلاب

خیال د انسانیت ساتم ګني نیمګړی نه یمه
تېرې ګرځوه راپسې زه درته ساتم ګلاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د یاد لـه زوره بـه اوس خـاورې زدکـړې وکړمـه
زه چـې د مکتـب پـه هـر کتـاب کـې رسـموم گـلاب

دا مــې د ریبـــار سره دا ســتا د جبــین شــفر دی
دا چــې پــه محفـل کــې کلـه ،کلـه یـادوم گـلاب

تورې ، تورې سترگې سور رخسار او دا نرۍ څواني
تـه وا پــه یـوه څانگـه گورگـورې دي او هـم گـلاب

څــه د بـــې وفـــا ســـړي نـــه طمـــع د وفـــا لـــرم
گــرم یمــه درمانــه پــه ســپېره دښــته کـرم گـلاب

غزل

ته ومنه په خدایج له تنـدې مرمـه زړه مې وچ دی
بـــاران د وصـــال راوالـــه صـــنمه زړه مـــې وچ دی

تــه چرتــه یــې د سرو گلــو موســمه زړه مــې وچ دی
نگـاره سـنځل بویـه گـل شرېشـمه زړه مـې وچ دی

تــه راشــه مـا لــه ځانــه سره بېـل جهـان تـه بوځـه
اې سـازه ، اې سروده ،اې سرگمــه زړه مـې وچ دی

وخـت وشـو د هجـران د کـوټې ور راپسـې بنـد دی
محروم یمه دا څه وخت له شبنمه زړه مې وچ دی

چـې لاړې پسـې لاړې بیـا دې سر راښـکاره نـه کـړو
اشــنا د قــدم خــاوره دې زېېښــمه زړه مــې وچ دی

په هره یوه جامه کې دې چې زړه وي خو ته راشه
اې درده ،اې درمانــه ،اې مرهمــه زړه مــې وچ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له برندو سترګو دې چاپېره نېغ بانه ولاړ دي
ته وا چې کښلي تورې جنګ ته پښتانه ولاړ دي

اوس مې زړه مات دی اوس د سرو ګلو موسم نه يمه
اوس مې د زړه په باغيچه کې وچ واښه ولاړ دي

په يوه ګلدان کې ګلاب شين دی هم نرګس ولاړ دی
ته وا دوه ښکلي دي سيالۍ ته خوله په خوله ولاړ دي

د رقيبانو په ټولي کې څو حسين وګړي
اصيل ويلني دي بې قدره په وياله ولاړ دي

د ژوندانه په رنګه ژۍ کې ارمانونه زما
لکه په غاړه د سړک باندې ړانده ولاړ دي

درمانه نه کيږي ديدن ته سترګې مه غړوه
څلور طرف ته مې عسکر د بېلتانه ولاړ دي

غزل

چې مې په سترګو کې وې هغه کيسې تا ونه وې
د زړه خبرې درته ما هم برلا ونه وې

تا که په واړه ژوند کې يو ځلې رېښتيا ونه وې
ما درته بيا هم دروغجن او بې وفا ونه وې

ګناه دې دا نه ده نګاره چې ګناه دې وکړه
ګناه دې دا ده چې ګناه ته دې ګناه ونه وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سپین کاغذ مې ګلاب رسم کړو او لاړمه ترې
نور مې نړۍ ته یاره هیڅ ستا پر ښکلا ونه وې

مـــا د وختونـــو د هـــر جـــبر مقابلـــه وکړلـــه
ځان مې تالا کړو خو تیارې ته مې رڼا ونه وې

زه یرېدم ما ویل حالات دې رانه ونه تروړي
له دغې یرې مې اشنا درته اشنا ونه وې

ما ویل درمانه بیا به خلک تاته ګوته نیسي
ځکه مې هیچاته د خپل زړګي د غلا ونه وې

غزل

خولګۍ یې ګل بانه چاړې، تصویر ته ګوره کنه
ته په غزل کې مې اوس دې تصویر ته ګوره کنه

چې ما پرېږدې ته رانه ځې تصویر ته ګوره کنه
په رڼا ورځ د توري شپې تصویر ته ګوره کنه

چې بې لتا مې د ژوند حال غواړې مغرور لالیه
چېرته د ماتې اینې، تصویر ته ګوره کنه

حالاتو سم خندا ته سم کړم ګني داسې نه وم
لږ مې د تېرې زمانې، تصویر ته ګوره کنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نو تاته پر گلپاڼو شبنم څه ښیمه
په خپل جبین دې د خولې ،تصویر ته گوره کنه

څه به د خپلې لېونۍ مینې ثبوت درکوم
بس د پتنگ او د ډېوې ،تصویر ته گوره کنه

دا سره غرمه د یار راتگ زړگیه څه ووایم
په وچ خزان کې د مېوې ،تصویر ته گوره کنه

د یوه زیارت په جنډې تاؤ دا څو کلن تارونه
دغه دی زما د یارانې ،تصویر ته گوره کنه

مابه چې هر ځلې غوښتنه د دیدن کوله
تا به په نرمه لهجه وې ،تصویر ته گوره کنه

ما درته وې یارانه سخته وي تا نه منله
درمانه اوس تر نیمې شپې ،تصویر ته گوره کنه

غزل

اوبه روانې دي روان پکې اسمان ښکاري
په دې وړوکي شان لښتي کې ټول جهان ښکاري

په کومه ورځ چې دې خورو زلفو ته وگورمه
بیا راته ټوله شپه په خوب کې ښاماران ښکاري

مینې تر دې حده اشنا ښکلا پرست کړمه چې
اوس نو هر ښکلی راته ځان ښکاري جانان ښکاري

چې نفرت خپلې ښاريې ته ورشیندي محبت
دغه روانه ډله ماته شاعران ښکاري

په سپین جبین دې سره خاپونه یاره څه یې کوې
کیسې یې مه کوه غمې د سلیمان ښکاري

اوس د ستا خوښه ده چې هر یو دې لوریږي پر ما
ښکلیه په سترگو کې دې درد ښکاري درمان ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پــه واړه کــلي کــې نــارې د بېلتانــه غږېــدې
څـه بـدې ورځــې وې چــې تـه راسره نـه غږېـدې

عفـوه لـه خدایـه مـا وېـل بیـا بـه د زړ ونـه وینـم
مـا چـوپ کـولې چـې تـر منځ د آذانـه غږېـدې

ملامـت نـه وم چـې اشـنا پـه مطلـب نـه رسېدم
پــه غږېــدلو غږېــدې، خــو زړه نــازړه غږېــدې

جانانــه پرېــږده چــې ښــه غټــه تیــږه واړومــه
څنګـــه دې زړه وکـــړو قربـــان څنګـــه راوغږېـــدې

ځان دې پرې ګونګ کړلو درمانه خو په لار دې نکړو
څـه یـو بـې دینـه تـه د مینـې پـه لمانځـه غږېدې

دوه بیتونه

رنـګ بـه مـې خـود لکـه سکاره درپسې تـور اووړي
دا څـو کلونـه مسلسـل د هجـر لمر تـه ناسـت یـم.
ګونـدې کـه زړه یـې چرتـه نـرم شـې او راکـړي دیـدن
زه پـه دې طمعـه د اشـنا تړلـې ور تـه ناسـت یـم

....

څلور بیتونه

خاونـده د یـو چـا د زړه ارمـان دې ولـې ومـري
یـاري دې ولـې پـاتې شي جانـان دې ولـې ومـري

هغه د خدایځ بنده دی او دا هم خدایځ پیدا کړی
هنـدو دې ولـې مـړ شي مسـلمان دې ولـې ومـري

تــا واړه عمــر دغــه خلــک جنــګ تــه هڅــولي
خـو زه وایمـه بـاداره چـې انسـان دې ولـې ومـري

رقیيـــب ورتـــه زمـــا د مرګـــي ووې نـــو یـــې ووې
تـه دې هـم ژونـدی وې خـو درمـان دې ولـې ومـري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه بیتونه

دا نـن چـې یـې وو څنګـه بیـا رقیـب تـر لاس نیـولی
بیګـاه خـو مـې پـوی کـړی وو جانـان ټکـي پـه ټکـي

منمه ژوند مې سخت شو خو دا یوه ګټه دې راکړه
غربتـــه رامـــالوم دې کـــړل یـــاران ټکـــي پـــه ټکـــي

....

دوه بیتونه

تــه یــی څــه پــروا لــرې اشــنا مــزې دې وکــړې
درد د بیلتانـــه د دی پـــه مـــا مـــزې دې وکـــړې

زه لکــه سرتیـــری ســـتا د هـــر امـــر تـــابع یـــم
تــه لکــه مغــرور غونــدې پاچــا مــزې دې وکــړې

درې بیتونه

بس خدای ج به وي چی نور په جنګ ماړه وي پښتانه
یـو بـل تـه بـه تـر څـو غوښـه چـاړه وي پښـتانه

څـــو بـــه بـــې تپوســـه بـــې پرســـانه وژل کېـــږي
تـر څـو بـه د مـرګ سـیوري تـه پراتـه وي پښـتانه

ملګـــري د مـــلا دي کـــه ســـاتونکي د پاچـــا
عجبـــه ده لـــه دواړو خـــواوو مـــړه وي پښـــتانه

....

دوه بیتونه

چې مې د سوي زړه په حال باندې خبر نه شوې
سبا دې څه کړمه چې نن مې په «ښمر نه شوې

د بېغـوری خـو هـم څـه حـد وي صـدقه دې شـمه
پـه ګـردي کـال کـې مـې لالیـه پـه نظـر نـه شـوې

«پکار نشوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه بیتونه

در جار شمه قابو کړه احساسات ، خدایۍ مهربان دی
که ژوند وو بیا به وشي ملاقات ، خدایۍ مهربان دی

د یاد په غونډۍ ناست یم څه زیړی مازیگری دی
بادونه به دې راوړي مالومات ، خدایۍ مهربان دی
....

دری بیتونه

زه چې اشنا په محبت او په یارۍ پوی شوم
ایله بیله خو اوس په خوند د زندګۍ پوی شوم

د تندي کرښو دې د زړه خبره ټوله وکړه
د څه ویلو حاجت نشته بس جینۍ پوی شوم

ما خو اشنا مسافري د گپ کیسه گڼله
خو هله پوی شوم چې په زور د جدایۍ پوی شوم

دوه بیتونه

دا ته چې داسې زړه نا زړه راسره مینه کوې
له دې به ښه وي چې هیڅ نه راسره مینه کوې

په اعتبار نه یې چې دې هر کله هم پرېښودمه
گرانې په څېر د ژوندانه راسره مینه کوې

دوه بیتونه

ته پرې خپه یې چې له سترگو دې باڼه وتي دي
زه پرې خوشال یم پورې ورې مې له زړه وتي دي

ته د الفت په باب کیسې کړې په نفرت مینه
څه معجزه ده په وچ کاڼي کې اوبه وتي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه دې غمونـو داسـې کـړم لکـه وراسـته زړوکـي
دا سـتا وجـود لکـه ورېښـم لکـه پاسـته زړوکـي

له باران وروسته په اسمان کې شنه او سره زرغونه
بيـاېې راياد کړل د يوې دنگې شنه او سره زړوکي

جوړ ياراني ته دې زړه شوی دی که څه چل شوی
چـې دې راځوړنـد دي جينـۍ پـه ديوالـه زړوکـي

که خدایجغوښتل سږنی کال به ښه اباد وي جينۍ
خـوب مـې ليـده چـې د لانـده کـړل بارانـه زړوکـي

رقيـب چـې سـتا د نـامې ذکـر وکـړي وبـورېږم
لکه په ژمي چې څوک پټ شي په لانده زړوکي

غريبــه ده خــو پــه پـرده دومــره ميئنــه ده چــې
د کـــور پـــه وره يـــې ځـــړولي دي زاړه زړوکـــي

پــه طبيبــانو يــې درمــان درمانــه شـونی نــه دی
د زړه لــه تــپ مــې تاوومــه د چــا شــنه زړوکــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د خوست ادبي بهير له ملګرو څخه زياته مننه کوم چې تل يې داد راکړی او د دې کتاب د چاپ چارې يې پر غاړه واخېستې .

د ګرانو مشرانو عبدالله صادق او ساده حيدرخېل څخه هم زياته مننه کوم چې د ډېرو مصروفيتونو سربېره يې د ((درمان)) لپاره ليکنې وکړې، کور يې ودان غله يې ډېره .
د ځوان ملګري جاويد شاه مندوزي او د يوه ناليدلي ملګري چې ځان راته درمان ځدراڼ معرفي کوي هم ،زياته مننه کوم چې د کتاب د چاپ لپاره يې تر خپلې وسې مالي کومک راسره کړی.
د تکړه ډيزاينر وحيد کوچي څخه هم زياته مننه کوم چې د دې کتاب پوښتی پر ډيزاين يې خپل قيمتي وخت ولوراوه .
د دانش خپرندويې ټولنې له مشر تابه څخه هم زياته مننه کوم چې په داسې يو هېواد کې چې په زيات شمېر کې بارود او اصلحه د خلکو د وژلو لپاره راوړل کيږي ،دوی يواځې د فرهنګ د غوړېدلو او د کتابونو د چاپ لپاره يې لېږې رانغښتې دي .

په مينه

قدرت الله درمان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library